

VÄND OM TILL GUD

Påve Shenouda III

VÄND OM TILL GUD

av

H. H. Påve Shenouda III

St. Markus stift

Titel: **Vänd om till Gud**
Författare: Påve Shenouda III

Översättning: Glynis Younan (arabiska-engelska)
Tony Larsson (engelska-svenska)

Illustrationer: Syster Sawsan
Omslag: Tony Larsson & Jakob Yalgin

Originalutgåva: 1989 i Kairo, Egypten
Svensk utgåva: 2006, Gabriel Yalgin, Göteborg

Innehåll

Om författaren	6
Inledning	10
Kapitel 1: Synd är att vara skild från Gud	11
Synd är det tillstånd då man är skild från Gud och hans helgon.....	12
Synd är att vara skild från de heligas gemenskap	24
De allvarliga konsekvenserna av att vara skild från Gud och möjligheten att vända om till honom.....	30
Kapitel 2: Att vända om till Gud	33
Historien om hur människan blev skild från Gud	34
Vad innebär det att vända om till Gud?	40
Gud vill att vi vänder om	49
Bön är vägen tillbaka	60
Motgång som en orsak att vända om till Gud	68
Kapitel 3: Försoning med Gud	77
Synd är att opponera sig mot Gud	78
Synd är otrohet mot Gud	83
Gud är försonad med oss	86
Hur försoning går till	92

Om författaren

Hans Helighet påve Shenouda III föddes den 3 augusti 1923 som Nazeer Gayed. Han kom från en djupt religiös familj i provinsen Assyut i övre Egypten. Redan som ung var Nazeer Gayed en aktiv deltagare i kyrkans gudstjänster. Vid 16 års ålder började han tjänstgöra i söndagsskolan vid S:t Antonios kyrka i Shoubra i Kairo, där han också studerade. Nazeer Gayed tog sin kandidatexamen vid Kairos universitet 1947 inom engelska och historia. Han avlade även en kandidatexamen inom koptisk teologi och fick därefter en tjänst vid det teologiska seminariet som lärare i Gamla och Nya testamentet på grundval av hans förträffliga studieresultat. 1953 blev han utsedd till föreläsare vid klosterhögskolan i Helwan.

Den 18 juli 1954 vigde Nazeer Gayed sitt liv åt bön, meditation och askes och blev en del av klostret El-Souryan som ligger i det koptiska hemlandet Egyptens västra öken. Hans namn blev nu fader Antonios El-Souryan och hans munkliv gick i S:t Antonios den Stores spår, han som lämnade världen och drog sig allt längre in i den torra och ofruktbara västra öknen i Egypten, och som under sin livstid odlade sin självdisciplin och sitt andliga liv i en grotta som idag bland religionsforskare över hela världen anses vara det kristna munklivets begynnelse.

Mellan 1954 och 1962 levde fader Antonios El-Souryan det eremitliv han eftersträvade i kontemplation, fasta och bön. Därefter kom han dock att prästvigas. Han fick ta farväl av sitt älskade eremitliv och lydigt ta emot en vigning till biskop med ansvar för kristen undervisning i Egyptens alla församlingar och bli

föreståndare för det teologiska seminariet. Nu fick fader Antonios namnet Abba Shenouda. Under hans ledning tredubblades antalet studenter vid seminariet. Den 14 november 1971 fick hans nåd biskop Shenouda återigen lyda Guds kallelse, och han upphöjdes till att bli vår älskade påve – den 117:e påven av Alexandria och patriark av S:t Markus stift.

Hans Helighet påve Shenouda III blev den förste påven av Alexandria som besökte Konstantinopel efter den stora schismen 451 e. Kr., och dessutom den förste koptiske påve som besökt Vatikanen sedan samma tid. I maj 1973 skrev hans Helighet tillsammans med påve Paulus VI under en deklaration om ömsesidig strävan efter kyrkogemenskap. Hans Helighet har dessutom tagit aktiv del i förhandlingarna om enhet mellan kalcedonska och icke-kalcedonska ortodoxa kyrkor.

Som påve har hans Helighet företagit många resor för att ge undervisning och välsignelse åt koptiska kyrkor i Europa, Nord- och Sydamerika och Australien. I hemlandet har hans Helighet varit en centralfigur vid grundandet av söndagsskolerörelsen och han undervisar varje vecka vid S:t Markuskatedralen i Kairo. Dessutom har hans Helighets många böcker översatts till ett flertal språk, däribland ett femtiotal till engelska. Detta är nu den andra boken av hans Helighet påve Shenouda III:s böcker som publiceras på svenska, efter *Den helige Ande och hans verk i oss* som vunnit stor uppskattning bland unga och gamla läsare. Må även denna bok öppna mångas ögon för vår Guds ofattbara kärlek.

Juli 2006, Göteborg

Jakob Yalgin och Tony Larsson

Hans Helighet påve Shenouda III

Den 117:e påven över Alexandria och patriark över S:t Markus stift

VÄND OM TILL GUD

*I Faderns, Sonens
och den helige Andes namn,
en Gud. Amen.*

Om synd är ett tillstånd som skiljer oss från Gud, **då är ånger vägen tillbaka till Gud.**

Om synd är fientlighet mot Gud eller trolöshet mot honom, **då är ånger vägen till försoning med Gud.**

Denna bok behandlar dessa två ämnen.

INLEDNING

Den första delen av den här boken behandlar två teman, nämligen:

1. **Synd är att vara skild från Gud**

Jag höll två föreläsningar över detta tema i Kairos katedral oktober 1976 och juli 1979.

2. **Att vända om till Gud**

Tre föreläsningar som jag höll över detta tema i katedralen hade titlarna *Vänd om till mig och jag skall vända om till er* (augusti 1977), *Omvändelsen till Gud* (juni 1980) och *Att vända om till Gud* (juli 1981).

Den andra delen handlar om *Försoning med Gud.*

Den är baserad på föredrag som jag höll i mars 1975 och november 1976 i katedralen, tillsammans med två andra föredrag som hade titeln *Hur kan jag försonas med Gud* och hölls i november och december 1970. Jämte dessa finns ytterligare ett föredrag med titeln *Synd är illojalitet*, som hölls under den heliga Påskveckan 1973.

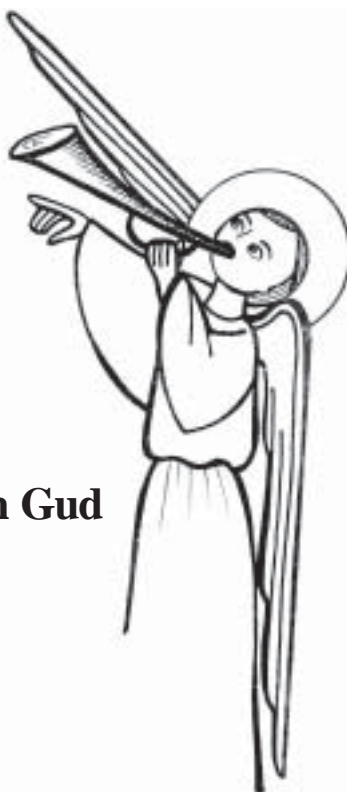
Den här boken är frukten av dessa tio föredrag.

Shenouda III

Kapitel 1

Synd är att vara skild från Gud

Synd är det tillstånd då man är skild från Gud och hans helgon

Vad är andligt liv? Är det inte att vara nära Gud, som psalmisten säger i Psaltaren: *"Att vara i Guds närhet är lycka för mig"* (Ps 73:28)?

Det är det sannerligen! Men faktum är att det är något mycket mer än bara denna närhet. Det innebär att bli kvar i Herren, såsom han uppmanade oss: *"Förbli i mig, så förblir jag i er"* (Joh 15:4).

En människa vars liv är fast grundat i Herren upplever hans gemenskap och hans kärlek. Hon har Gud i sitt hjärta, medan hon själv finns i Guds hjärta.

Är en syndare någon som blir kvar i Gud, som håller fast vid hans kärlek? Nej, inte alls! **Syndaren följer en annan väg, inte Guds väg.**

Syndaren har skilt sig från Gud genom sitt beteende, sitt sätt och sin vilja. Hans vilja har blivit till något annat än

Guds vilja. Han börjar vilja något som Gud inte vill. Han blir en människa som utan fruktan utmanar Gud och bryter hans bud. Och när han bryter Guds bud innebär det att han även skilt sig från Guds kärlek, eftersom Herren säger: *”Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek”* (Joh 15:10) och *”Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord”* (Joh 14:23).

Synd är alltså det tillstånd då man är skild från Guds kärlek och hans bud. Det kännetecknar en människa som har av sagt sig Gud och hans rike för att kunna vara självständig, och som valt att följa sina egna begär utan att ha Gud för ögonen.

En sådan människa har blivit skild från Gud, och håller fast vid tron att hon har en självständig personlighet som kan stå stadigt av sig själv och bestämma sig för det den vill, helt skild från Guds ledning och riktlinjer. Detta är exakt det som hände då israeliterna krävde att en kung skulle regera över dem istället för Gud, och Gud sade till profeten Samuel: *”det är inte dig de har förkastat, utan det är mig de har förkastat, så att jag inte skall vara kung över dem”* (1 Sam 8:7). De förkastade det överlåtna livet som Guds barn lever i lydnad och underkastelse för hans vilja. Saul, kungen de satte över sig själva, följde också sina egna begär och hävdade sin självständighet gentemot Gud. Han ville inte att Gud skulle befalla honom om något eller styra hans angelägenheter, utan började administrera allt efter sin egen vilja utan att fråga vad Guds vilja var!

Syndare skiljer sig själva från Guds vilja, och tar avstånd från hans ledning och riktlinjer. Gud har uttryckt detta avståndstagande med orden: ”De har förkastat mig” och ”övergivit mig”. Han sade: ”De har övergivit mig, källan med det levande vattnet, och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten” (Jer 2:13).

Synd är alltså helt enkelt det tillstånd då man är skild från Gud, då man har övergivit honom och förkastat honom. Syndaren känner ingen kärlek gentemot Gud, inte heller någon särskild närhet med honom. **Han har skilt sig från Gud, inte bara i sitt beteende och sätt, utan också i sitt hjärta, i sin kärlek och i sina känslor.**

Hans hjärta har börjat älska andra ting som har ersatt Gud för honom. Han bryr sig inte längre om Gud, eftersom han har börjat bry sig om annat än Gud. Det är detta som nu sysselsätter hans tankar, tar upp hans tid och drar till sig hans hjärta!

I ett tillstånd av synd är hjärtat skilt från Gud i proportion till hur mycket det älskar denna världen. Om dess kärlek till världen är fullständig blir separationen från Gud också fullständig, eftersom *”vänskap med världen är fiendskap mot Gud”* (Jak 4:4), och *”om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom”* (1 Joh 2:15).

Ingen kan förena de två motsatserna, kärlek till Gud och kärlek till synd. Han måste välja: antingen det ena eller det andra.

Om du lever ditt liv med Gud blir du automatiskt skild från synden, och om du lever i synd blir du följaktligen skild från Gud. Detta betyder att du blir skild från Gud, från hans rike, hans vilja, hans bud, hans kärlek, hans verk, och från gemenskap med honom. Som aposteln uttrycker det: *”Gud är ljus och att inget mörker finns i honom. Om vi säger att vi har gemenskap med honom och vandrar i mörkret, så ljuger vi och handlar inte efter sanningen”* (1 Joh 1:5-6).

Gud är ljus, synd är mörker. *”Vad har ljus gemensamt med mörker?”* (2 Kor 6:14) Den som lever i mörker är uppenbarligen skild från ljuset, det vill säga från Gud. Det sades om de som skilde sig från Herren Jesus och förkastade honom att de *”älskade mörkret och inte ljuset, eftersom deras gärningar var onda”* (Joh 3:19).

När du lever i synd förkastar du alltså gemenskapen med Gud. Men vad är detta för gemenskap?

Det andliga livet är gemenskap med den helige Ande, som vi hör vid välsignelsen i slutet av varje gudstjänst (2 Kor 13:14), och genom denna gemenskap får vi *”del av gudomlig natur”* (2 Petr 1:4). Detta betyder dock inte att vi får del av Guds egentliga substans eller gudomlighet. Nej, det är inte detta som avses, utan snarare att vi blir delaktiga i hans verk. Guds Ande samverkar med oss i våra liv, han verkar **i** oss, verkar **med** oss, och verkar **genom** oss. Om du lever i synd, hur kan då Guds Ande vara i gemenskap med dig?

Har du brutit denna gemenskap och skilt dig ifrån Andens verk genom att säga till Herren: *"Du har din väg, och jag har min väg"*?

Genom att bryta med Guds Ande på detta vis går du emot den varning aposteln gav: *"Släck inte Anden"* (1 Tess 5:19). *"Bedröva inte Guds helige Ande, som ni har fått som ett sigill för förlossningens dag"* (Ef 4:30).

Syndaren inte bara skiljer sig från gemenskapen med Anden, vad som är mer allvarligt är att han **står emot** Anden, som S:t Stefanos sade när han tillrättavisade folket. (Apg 7:51).

Synd är att vara skild från den helige Ande, och även från Sonen, ty Sonen är *"Guds vishet"* (1 Kor 1:21). Därför kan man räkna med att den som är dåraktig måste vara skild från Sonen, annars skulle hans beteende ha varit mer förståndigt. Bibeln ger oss ett exempel på detta i liknelsen om de tio jungfrurna (Matt 25:2). Den sorts beteende som kommer från syndare är ett oförståndigt beteende, eftersom det inte har kontakt med Guds gudomliga vishet. Det är *"ert folks dårskap"* som vi nämner för Herren under mässan. Så uttrycktes det också i Predikaren: *"dåren vandrar i mörker"* (Pred 2:14).

Synd är alltså att vara skild från Gud, vishetens absoluta essens.

Herren Jesus Kristus sade till oss *"ni är i mig och jag i er"* (Joh 14:20). Hur kan han vara i oss medan vi begär

synd?! Hur kan vi vara i honom samtidigt som vi är i synd?! Det är uppenbart att om det finns synd i oss, då är vi i den stunden skilda från Kristus.

Och medan vi lever i synd, hur kan vi då vara ett tempel för den helige Ande?! Hur kan Guds Ande bo i oss (1 Kor 3:16) medan vi begår synd? Guds tempel är heligt (1 Kor 3:17).

Således finns det ingen tvekan att synd är det tillstånd då vi är skilda från Gud och från gemenskap med honom.

Det är att vara skild från den helighet som krävs för att få se Herren, ty bara de renhjärtade skall se Gud (Matt 5:8). Den som förlorar sitt hjärtas renhet på grund av synd kommer inte att få se Gud. Faktum är att han blir utestängd från honom.

Således har synden genom historien varit en barriär mellan Gud och människan.

Denna mellanliggande barriär kom i Gamla Testamentet att representeras i Tabernaklet.

Barriären eller förhänget, som skilde folket från det allra heligaste så de inte kunde gå in i helgedomen (2 Mos 26:33), symboliserar att de var skilda från Gud genom synden. Det var denna barriär som Kristus rev ner genom korsfästelsen, och som vi med våra dagliga synder försöker bygga upp igen!

Bibeln berättar om de oförståndiga jungfrurna att ”*dörren var stängd*” och de oförståndiga jungfrurna fick stå utanför.

Mellan dem och Herren var denna barriär, den stängda dörren. Trots att de bad *"Herre, Herre, öppna för oss!"* öppnade han ändå inte dörren för dem. Faktum är att han sade till dem: *"jag känner er inte"* (Matt 25:11).

De hade skilt sig fullständigt från honom och från hans rike och hans tron, och även från de andra mer förståndiga jungfrurna.

Vi läser om samma sorts separation i berättelsen om den rike mannen och Lasarus.

Medan Lasarus var hos sin fader Abraham, såg den rike mannen dem *"på avstånd"*. Vår förfader Abraham sade till honom: *"det är en stor gapande klyfta mellan oss och er"* (Luk 16:26).

I det kommande livet skall de rättfärdiga hamna i det himmelska Jerusalem, platsen där Gud bor tillsammans med sitt folk. Ingen oren kan komma in här, inte heller någon som är besudlad, utan bara de vars namn är skrivet i livets bok (Upp 21:27). Det är här de rättfärdiga skall skiljas från syndarna för evigt.

Gud kommer att skilja de rättfärdiga från syndarna, vetet från agnarna och fåren från getterna, och de onda kommer att kastas ut i det yttre mörkret.

Mörkret betyder här att vara skild från ljuset, som är Gud, och från ljusets stad, det himmelska Jerusalem. Och ordet *"yttre"*, som används om mörkret, antyder att syndarna kommer att vara utanför de rättfärdigas och de

triumferande martyrernas grupp, och långt bort från helgonen som i sina liv här på jorden avskilde sig och avlägsnade sig från synden.

Således blir syndaren i livet efter detta skild från alla dem som han haft kära i denna värld.

Här på jorden är alla tillsammans, både helgon och syndare. Men i himmelriket skall de skiljas åt. Om någon här på jorden älskar en rättfärdig människa kommer han inte att kunna se honom i himmelriket, såvida han inte omvänder sig här på jorden och blir rättfärdig som sin älskade vän. Genom att göra detta blir han berättigad till en plats i himmelriket vid sidan av den rättfärdige.

Men om han förblir en syndare kommer hans förbindelse med den han älskar att brytas för evigt, oavsett om den älskade var hans son, bror, far eller vän. Han måste bli som sin rättfärdige vän för att få njuta hans sällskap i det eviga livet.

Om två som älskar varandra är syndare tillsammans, vad kommer då att hända med dem? Jag kan tala om att det lidande som var och en av dem kommer att utstå i livet efter detta inte kommer att ge honom någon möjlighet att tänka på sin vän, och även om han kunde det, skulle den andres lidande bli ytterligare en plåga för honom. De skulle inte få någon tröst av varandras vänskap.

Den enda lösningen som kan förena de kära så att de kan njuta varandras gemenskap är därför att de lever i rättfärdighet

här på jorden, så att de får rätt att vara tillsammans i himmelriket.

Vi kan alltså se att synd skiljer människan från Gud, från helgonen, från hans kära, och **även från änglarna**.

Bibeln säger: "*HERRENS ängel slår sitt läger omkring dem som fruktar honom, och han befriar dem*" (Ps. 34:8). Om du befinner dig bland dem som fruktar Herren får du njuta gemenskapen med änglarna i den här världen, och även i himmelriket. Men vad syndarna beträffar skiljer de sig själva genom sina ogärningar från änglaskaran, ty änglarna tål inte att ens se syndarnas fruktansvärda handlingar. Medan de syndar är de samtidigt omgivna av demoner, som eggas på dem ännu mer i allt orätt de gör.

Synd är inte enbart att vara skild från Gud, utan också från hans änglar, hans helgon, hans himmel och hans rike, både här i världen och i livet efter detta.

I liknelsen om den förlorade sonen är det uppenbart att den unge sonen var skild från sin far. Han tog avstånd från sin far. Det var detta han hade sökt och faktiskt åstadkommit genom att resa iväg till ett främmande land (Luk 15:13). Samtidigt som han var skild från sin far var han även skild från sitt hem, som symboliserar Kyrkan, Guds hus, och han var även skild från familjemedlemmarna som symboliserar de troendes församling.

Samma sak hände med det förlorade fåret: det var skilt från herden, från de anhöriga och resten av fåren... och även

liknelsen om det borttappade silvermyntet berättar om samma situation (Luk 15).

Synd är ett tillstånd då man är skild från Gud, vilket betyder att man är skild från själva källan till rättfärdighet och godhet. Det betyder att man är skild från den gudomliga plan som Gud gjort upp för din räddning, och skild från den gudomliga väg som Gud vill att du skall vandra. Allt detta kommer som följd av att man är skild från Sanningen och följer det som är falskt, ty Sanningen är Gud (Joh 14:6).

Separationen från Gud började redan från den allra första synden, Adams synd.

Adam skilde sig från Guds kärlek, och från den goda relation och kärleksfulla närhet som fanns mellan dem båda. Han började vara rädd för Gud och gömde sig för honom, och om han hörde hans röst flydde han för att inte behöva träffa honom, eftersom han inte klarade av att möta honom. Hur skulle han kunna möta honom?!

Det finns ytterligare en sida av Adams synd, nämligen att han blev skild från Livets Träd, från Edens lustgård och mötesplatsen med Gud (1 Mos 3:22-23). Och vad mer? Han blev skild från den gudomliga avbild till vilken han var skapad. När han hade syndat hade han inte längre Guds avbild eller likhet.

Resultatet av Adams synd var att han blev skild från Gud, och att vara skild från Gud var i sig själv en synd. Men hur hände allt detta?

Gud brukade bestämma saker och ting för Adam i Edens lustgård, och han målade upp den plan som han skulle följa. Men Adam började i sin synd gå sin egen väg, oberoende av Gud, och började på egen hand besluta om vad han trodde var gott och den framtid han ville ha, när han och Eva skulle bli *”som Gud, med kunskap om gott och ont”* (1 Mos 3:5). Och så började den första människan välja vänner och rådgivare åt sig själv och lyssna mer till dem än till Gud, och han började uppträda som om han vore en självständig människa som själv kunde bestämma över sitt eget liv utan att behöva Gud. Det var så han blev olydig mot Guds befallning och skildes från honom genom den synd han sedan begick.

När Kain syndade blev han också skild från Gud. Han blev rastlös och rotlös på jorden, rädd och orolig, eftersom han i sin separation från Gud blev avskild inte bara från rättfärdigheten utan också från den hjälp och trygghet som Gud hade gett. Det var därför han sade till Herren, med ord fulla av bitterhet och bedrövelse: *”i dag driver du mig bort från åkerjorden, och jag är dold för ditt ansikte”* (1 Mos 4:14).

Kanske var det samma rädsla som profeten David kände när han sade: *”Förkasta mig inte från ditt ansikte och tag inte din helige Ande ifrån mig”* (Ps. 51:13).

Uttrycket *”Hur länge skall du dölja ditt ansikte för mig?”* (Ps 13:2) beskriver en situation som är mycket lättare för människan att klara av än att bli förvisad från Guds ansikte

som Kain blev.

Sauls straff var ännu hårdare, ty ”*HERRENS Ande vek från Saul*” (1 Sam 16:14) och det sägs direkt efter detta att ”*en ond ande från HERREN plågade honom*”. I det ögonblick som Saul blev skild från Gud hamnade han i demonernas våld. Han blev som en stad utan murar, som ett hus utan skydd, ett lätt byte för demonerna.

Hur svårt är det inte när man hamnar i denna ström som leder bort från Gud!

Det börjar med olydnad mot Gud, och fortsätter med att man tvistar med honom och blir skild från honom. Guds ansikte blir dolt för människan, och Guds Ande lämnar henne. Hon drivs bort från Guds ansikte och onda andar sänker sig över henne för att plåga henne.

Men det finns ett tillstånd som är ännu värre än att vara skild från Gud, och det är om man ”*läggs på elden och bränns upp*” (Joh 15:6 och Matt 3:11), vilket sades om grenen som inte bar frukt. Detta är sannerligen ett mycket plågsamt slut för en gren som en gång var en del av vinstocken, men som nu finner sig skild från den och från de andra grenarna.

Av detta exempel ser vi alltså att synden också är att bli skild från Kyrkan.

Synd är att vara skild från de heligas gemenskap

Kyrkan är en gemenskap av heliga som lever i lydnad gentemot Gud. I Trosbekännelsen säger vi: *"Vi tror på en helig, katolsk och apostolisk Kyrka."* Även kyrkobyggnaden är en plats som är helgad till Herrens ära. Vi talar om det i psalmen när vi säger: *"helighet tillhör ditt hus"* (Ps 93:5). Och Gud säger till sitt folk: *"ditt läger måste vara heligt"* (5 Mos 23:14).

Därför skiljer sig syndaren på grund av att han syndar eller vänder ryggen åt Gud och Kyrkan genom sitt beteende eller tänkesätt från de troendes heliga gemenskap. Men även de avskiljer sig från honom. Det är syndarens handlingar som skiljer honom från de troendes skara. Hans liv har ingen likhet med deras, hans principer avviker från deras, hans beteende och sätt, hans vägar och metoder, allt detta skiljer honom från dem – andligt, tankemässigt och när det gäller livsinriktning. Även hans

talesätt och uttryck skiljer sig från de heligas språkbruk, liksom det står i Bibeln: *"ditt uttal avslöjar dig"* (Matt 26:73).

Denna separation är alltså lätt att upptäcka. Aposteln Johannes talar om detta när han säger: *"På samma sätt är det uppenbart vilka som är Guds barn och vilka som är djävulens barn: den som inte gör det rätta, är inte av Gud, ej heller den som inte älskar sin broder"* (1 Joh 3:10).

Det är en separation mellan olika typer efter deras beteende och omfattningen av deras kärlek till Gud. Det är tydlig skillnad mellan fårens egenskaper och getternas.

Tanken är att Kyrkan skall vara enad i samma tankesätt, tro och ande. Således uttrycker den som avskiljer sig från denna ställning sin personliga önskan om att ta avstånd från denna enade ande. Därigenom blir han en fara för den heliga gemenskapen, som i sin tur avskiljer honom från sina medlemmar när han genom sina egna handlingar gjort det tydligt att han har dragit sig undan. I ett sådant fall säger Bibeln: *"Driv ut ifrån er den som är ond!"* (1 Kor 5:13).

Denna avskiljning från Kyrkans sida görs för att bevara dess medlemmars helighet. När det gäller dem som vänt ryggen åt tron säger aposteln Johannes, som talade om kärlek mer än vad de övriga apostlarna gjorde: *"Om därför någon kommer till er och inte för med sig denna lära, så skall ni inte ta emot honom i ert hem eller hälsa honom välkommen. Den som välkomnar en sådan gör sig medskyldig till hans onda gärningar"* (2 Joh 1:10-11).

De heliga sammankomsterna under Gamla testamentets tid brukade också skilja bort dem som avvek från tron, och principen att vara ”utanför lägret” (4 Mos 12:15), som det kallades i Gamla testamentet, tillämpades på dessa individer.

Avskiljningen går till så här, att det som hör ihop med synden och det som är orent måste ske utanför lägret. Till exempel det som hände med Mirjam, Moses och Aarons syster, som Gud slog med spetälska som straff för att hon spred lögnen om hans profet Moses. *”I sju dagar hölls Mirjam instängd utanför lägret”* (4 Mos 12:15). Och därför brukade man ta ut offren som frambars för att sona folkets synder, och vars blod gav dem tillträde till helgedomen, för att brännas utanför lägret, så att lägret förblev heligt. *”Ty kropparna från de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allra heligaste som syndoffer, bränns upp utanför lägret”* (Hebr 13:11).

I Gamla testamentet var världens folk skilda från det heliga folket på grund av deras synder. Arken var också ett exempel på denna åtskillnad.

Noa, hans söner och deras hustrur som alla befann sig i arken representerade dem som vann frälsning och som stod direkt under Guds ledning.

De trolösa syndarna lämnades emellertid utanför, under dödens välde, så att vattnet svepte bort dem och utplånade dem och deras synder med dem. De hade vägrat att gå in

med Noa till livet, eftersom deras handlingar var olika hans. De hade avskilt sig från Gud som hade skapat dem för livet.

S:t Johannes, den älskade, sade om sådana människor: *”Från oss har de utgått, men de hörde aldrig till oss. Om de hade hört till oss skulle de ha blivit kvar hos oss”* (1 Joh 2:19). De hade avskilt sig från oss och hörde inte längre till oss. Uttrycket *”de hörde aldrig till oss”* liknar vår Herres uttryck: *”jag har aldrig känt er”* (Matt 7:23).

Se på Judas: fastän han var en av de tolv lärjungarna, skulle orden *”de hörde aldrig till oss”*, som aposteln Johannes uttalade, mycket väl kunna tillämpas på honom. Han var en av vår grupp och i folkets ögon var han också en av oss, men han var inte en av oss när det gäller hjärtat och viljan. Så han skulle inte ha varit värdig att sitta vid den sista måltiden med de övriga lärjungarna. Därför for satan in i honom när han tog emot brödstycket. Bibeln säger: *”När han hade tagit emot brödstycket, gick han genast ut”* (Joh 13:30), och genom att gå ut isolerade han sig själv från lärjungaskaran för alltid.

Paulus lärjunge Demas gick samma väg som Judas.

Han började som en av oss, som en av de första predikanterna, en av aposteln Paulus medarbetare. Aposteln nämner honom i sitt brev till kolosserna ihop med S:t Lukas läkarens namn (Kol 4:14), och han nämner honom i sitt brev till Filemon tillsammans med Markus och Aristarkus och sätter hans namn före Lukas (Fil 1:24). Men det visar sig att han

inte i sanning hörde till oss, eftersom han genom att älska världen avskilde sig från apostlarna. Därför skriver aposteln Paulus det sista ordet i tragedin om denne man: *”Ty av kärlek till den här världen har Demas övergett mig”* (2 Tim 4:10).

Demas avskilde sig själv från aposteln Paulus. Hans kärlek till världen skilde honom fullständigt från prästtjänsten. Hans namn nämndes aldrig mer i Bibeln, och inte heller nämndes han som medlem i de troendes gemenskap. Historien berättar att han fick möta ett mycket plågsamt slut. Han hade inte klarat av att bära Kristi kors i sin tjänst, och därmed hade han avskilt sig från livet i Kristus.

Synd är ofta en separation från Kristi kors.

Det är att bli skild från den trånga porten som Herren befallde oss att gå in i (Matt 7:13). Det är också att bli avskild från de prövningar som aposteln upplyste oss om när han sade: *”Vi måste gå genom många lidanden för att komma in i Guds rike”* (Apg 14:22).

Synd är kärlek till världen, till den vida porten och den breda vägen. Inget av detta går ihop med Kristi kors, om vilket aposteln Paulus skriver: *”jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig”* (Gal 2:20). Den som tar avstånd från korset tar avstånd från Gud och de troendes gemenskap.

Hur lätt är det inte för den som har tillåtit sig att synda och vant sig vid synden att bli skild från Kyrkan! Han skiljer sig från de heligas gemenskap och söker upp en

annan grupp med människor som accepterar hans beteende och inte klandrar honom för hans synder. Han kommer även bort från Kyrkan, från de andliga mötena, från nattvard och bikt. Han stakar ut en ny riktning för sig själv där han kan ägna sig åt sitt syndiga liv utan att bli kritiserad eller klandrad av någon. Dessutom berövar han sig också den vinning man får genom att läsa Bibeln och andlig litteratur, eftersom han inte kan praktisera de andliga övningar som de anvisar om.

Det är inte Kyrkan som avskilt sig från honom, utan han som har avskilt sig från Kyrkan. Han har dragit sig undan inifrån, i sitt hjärta och sina känslor, i det tänkesätt och den livsriktning som han valt. Han har istället börjat älska kroppens begär, eller lusten till allt som hans ögon ser, eller stoltheten över det han har eller gör (1 Joh 2:16). Eller så har han börjat älska rikedom, liksom den unge rike mannen som drog sig undan från Kristus och gick sorgsen bort, eftersom han var mycket rik och inte var beredd att ge upp sin rikedom för att följa Jesus (Matt 19:22).

De allvarliga konsekvenserna av att vara skild från Gud och möjligheten att vända om till honom

Men när det gäller dig, min vän, låt inte djävulen skilja dig från Gud eller leda dig bort från honom steg för steg tills han har skilt dig helt och fullt och har klippt av alla de andliga band som förenade dig med Herrens kärlek.

Vakna upp snabbt, och ägna en tanke åt din frälsning. **Du skall veta att om du blir skild från Gud är det du som förlorar på det**, för du förlorar ditt hjärtas renhet, din goda ställning och ditt eviga liv. Du förlorar det sanna livet som är glädje i Herren och du förlorar din själ, eftersom du förlorar din välsignade evighet och de heligas gemenskap. I utbyte blir din vinning ingenting alls, som vår Herre Jesus sade: *”vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?”* (Matt 16:26).

Vad vinner du på att skilja dig från Gud, hans änglar och hans helgon? Du kommer bara att hamna i det yttersta mörkret

i sjön av eld och svavel (Upp 20:10). Och du kommer att drabbas av den gudomliga dom som inte går att överklaga.

Men du har fortfarande en möjlighet att komma tillbaka till Gud.

Det är osannolikt att du kommer att kunna fortsätta vara skild från Gud på detta vis. I ditt hjärta finns en trotsig röst som ropar till dig att försonas med Gud. Och Gud själv vill att du skall komma tillbaka. Ty att vara skild från honom är inte din rätta plats, inte heller är det detta som Gud ville när han skapade dig.

Jag är säker på att du kommer att vända om.

Du kommer inte att finna någon frid i denna problemfyllda värld, och därför kommer du att vända om till Gud. Kanske kommer det vackra uttrycket som användes om duvan i berättelsen om syndafloden att kunna tillämpas på dig, att då den inte fann någon plats att vila sin fot kom den tillbaka till arken (1 Mos 8:9).

Arken är livbåten som Gud kallar dig till, och den är platsen där du kan vara trygg mot världens stormar. **Vänta inte tills du får möta prövningar som får dig att vända om, utan vänd om av dig själv, av kärlek till Gud, kärlek till det goda, eller kärlek till det eviga himmelriket.**

Jag förstår att synden har skiljt dig från allt som är gott utan att ge dig någonting alls i gengäld. Du har förlorat Gud i utbyte mot ingenting. Aposteln Paulus kallade världens alla begär värdelösa, och sade att *"För hans skull har jag förlorat*

allt och räknar det som avskräde för att jag skall vinna Kristus och bli funnen i honom,” och han fortsatte faktiskt ”jag räknar allt som förlust, därför att jag har funnit det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre” (Fil 3:8).

Så gör ditt yttersta för att få ett slut på denna separation. **Och om du inte kan, ropa då på Gud och säg: ”Käre Fader, jag står inte ut med att vara skild från dig mer, inte ens en enda sekund.**

Du är själva livet för mig. Kristus är livet för mig. Om jag är skild från dig blir jag vilsen och saknar mening. Mitt liv blir helt meningslöst. Det blir som om jag vore död eller inte fanns. Min sanna existens är i dig. Jag står inte ut med att vara skild från dig, men om jag skulle komma bort från dig en stund skall du veta att det bara är något tillfälligt, något onormalt, något som jag inte vill.

Så ta mig tillbaka till dig, Herre, hur du än gör det. Återupprätta min själ, för utan dig kan jag inte leva. I dig lever jag och rör mig och är till (Apg 17:28).

Om jag är skild från dig blir jag skild från kraften och nåden, jag blir ingenting. Jag blir åter den jord som jag var, eller snarare blir jag som agnarna som vinden för bort (Ps 1:4).

Käre Fader, låt mig inte bli skild från dig. Ta mig tillbaka, led mig på rättfärdighetens vägar för ditt namns skull (Ps. 23).

Ära vare dig, nu och i evighet. Amen.

Kapitel 2

Att vända om till Gud

*”Vänd om till mig
av hela ert hjärta”* (Joel 2:12)

*”Vänd om till mig
så skall jag vända om till er”* (Mal 3:7)

*”Ångra er därför och vänd om,
så att era synder blir utplånade”* (Apg 3:19)

Historien om hur människan blev skild från Gud

Relationen mellan människan och Gud började väldigt bra. Den var helt och hållet grundad på kärlek. Det var Gud som hade inlett denna relation, genom att skapa människan och blåsa in sin livsande i henne. Han skapade människan till sin egen avbild, till att vara honom lik, och placerade henne i Edens lustgård där han gav henne auktoritet över alla djuren.

Gud byggde en relation med människan och visade sig för henne då och då och talade med henne. Och människan var Guds vän: hon tyckte om att möta honom i lustgården och bli undervisad direkt av honom. Gud var människans andliga vägledare i allting. Han var den som gav henne den första undervisningen, med det första budet.

Så hur kunde synden inträffa? Hur gick den till? Och vad bestod den i?

Synd är, enkelt uttryckt, att avskilja sig från Gud.

Det är när man bryter med Gud och förnekar honom för att göra det man vill. Denna separation ledde till och gav upphov till alla andra problem och alla andra synder.

Så hur uppkom denna separation? Hur utvecklades den, och vilka var dess konsekvenser?

1. Människan blev skild från gemenskap med Gud:

När människan blev skild från sin nära relation med Gud, började hon bygga en ny relation med en annan intelligent varelse. Men olyckligtvis nog var den nya relationen med en fiende till Gud, med satan, ormen från urtiden!

2. Hon blev skild från Gud i kunskap:

Efter att ha fått sin kunskap enbart från Gud började människan nu att få den på ett annat sätt, genom ormens vilseledande råd. Hon tänkte också lära sig från Kunskapens träd, vilket Gud hade förbjudit henne att göra. Följaktligen sjönk hon ner i en allt djupare separation.

3. Hon blev skild från Guds bud och hans heliga ord.

4. Hon blev skild från Gud genom begäret i hennes hjärta:

Hon började åtrå Trädet och få begär till dess frukt, och hon tänkte att det var ”*gott att äta av och en fröjd för ögat...*” (1 Mos 3:6). Det var så människan föll för begäret att tillfredsställa sina drifter med materiella ting. Den

bakomliggande orsaken till hennes begär att äta av Trädet från första början var en önskan att bli som Gud, vilket ormen hade frestat henne med (1 Mos 3:5).

5. När människan blev skild från Gud blev hon skild från sanningen:

Eftersom Gud är sanning, så blir den som är skild från honom automatiskt skild från sanningen och följer det som är falskt. Det är allmänt känt att sanningen är konstant och oföränderlig, medan det falska är mycket föränderligt. När någon blir skild från det som är rätt går han in i det som är fel, sålunda går han in i ett tillstånd av ständig förändring. Varje dag leder honom in i en ny ställning och en ny känsla, och han blir en föränderlig varelse, ostadig i sin livsinställning.

6. När människan blev skild från Gud blev hon skild från Livet, ty Gud är ”sanningen och livet” (Joh 14:6).

Om någon blir skild från det verkliga livet, vilket är att vara rotad i Gud med en stadig tro på honom, blir han andligt sett död, liksom fadern sade om den förlorade sonen: ”*Ty min son var död...*” (Luk 15:24). Och Herrens ord: ”*du har namnet om dig att du lever, men du är död*” (Upp 3:1) kommer att börja gälla en sådan människa.

7. När människan blev skild från Gud, blev hon även skild från kraften:

Källan till all hennes kraft hade varit Gud. Men när hon blev skild från Gud blev hon även skild från kraften, och hon blev svag. Satan besegrade henne, och även djuren fick makt över henne, liksom hennes medmänniskor. På samma sätt började hon bli dominerad av sin egen personlighet, och hon blev en svag varelse som inte kunde stå upprätt eller klara sig själv.

8. När människan blev skild från Gud förverkade hon sin auktoritet:

Hon blev skild från den auktoritet som Gud hade gett henne över de övriga levande varelserna. Hon hade inte längre någon auktoritet över djuren på jorden som innan.

9. Hon förverkade också sin värdighet och anständighet:

Värdigheten som hon hade haft genom att vara Guds avbild lämnade henne, och hon gick miste om denna gudomliga avbild när hon föll i synd. När hon hade förlorat sin värdighet blev hon utvisad från Edens lustgård, och stod inför Gud likt en skyldig lagbrytare som förtjänade straff.

När satan såg människan bli förvisad bort från Guds närhet, skyldig till synd och straffad, såg han ett tillfälle att få makt över henne, och satan insatte sig själv som herre över denna värld. Det var så han fick titeln ”*denna världens furste*” (Joh 14:30).

10. När människan nu var skild från Gud, började hon falla sönder och behärskas av rädsla:

Hon började bli rädd för Gud, istället för att älska honom och njuta en nära relation till honom.

Sedan började hon bli rädd för sina medmänniskor, som när Kain var rädd och sade: *”vem som helst som träffar på mig kan döda mig”* (1 Mos 4:14). Människan började även bli rädd för djuren, och oro, förvirring och rädsla kom över henne.

11. När människan blev skild från Gud blev hon skild från Andens liv:

Således blev han behärskad av materiella bekymmer, och av kroppen. Han föll in i köttets synder. Köttets synder började även angripa profeterna och Gudsmän som Simson, David, Salomon med flera. Det är sagt: *”Ty många slagna är fällda av henne, talrika är hennes offer”* (Ords 7:26).

12. När människan var skild från Gud, sjönk hon allt djupare i synd:

Gradvis började hennes synder att växa, och steg för steg började människan sjunka allt djupare, tills hon nått ytterligheter i ondska och elände och listig uppfinningsriktighet, och tills hennes synder blev fler än hårstråna på hennes huvud.

Det här är alltså historien om synden på jorden och hur människan blev skild från Gud. Det är en historia som beskriver människans tragiska fall, och vi lär oss av den att synden aldrig vilar från sina ansträngningar förrän den nått sitt mål.

När satan får någon att falla i synd nöjer han sig inte med bara det, utan han fortsätter att få den människan mer och mer involverad tills hon inte längre kan göra motstånd. Sedan förgör satan henne.

Så vad är då lösningen?

Den enda lösningen är att vända om till Gud och bygga en relation med honom.

Om synd är att ta avstånd från Gud, då är det enda botemedlet att ta avstånd från synden och vända om till Gud. Det finns inget annat botemedel än detta.

Så avskilj dig själv från synden av hela ditt hjärta, inte bara för att den kommer att slita ut dig eller för att du är rädd för Domedagen och straff, utan för att din synd kommer att ta dig långt bort från Gud och skilja dig från hans ljuvliga gemenskap.

Vad innebär det att vända om till Gud?

Kort sagt betyder det att bygga en sann och ärlig relation med Gud i sitt hjärta.

När jag skriver relation, menar jag inte bara religionens yttre tecken och övningar. Vissa tror att omvändelse till Gud betyder att allt de behöver göra är att följa ett program av böner, fasta, andliga övningar, andlig läsning, möten och knäböjande för Gud.

Allt detta är naturligtvis bra och nyttigt om du gör det, men kommer de ur hjärtats relation med Gud eller inte? Finns det i alla dessa andaktsövningar en kärlek till Gud eller inte?

Utan hjärtats relation och utan kärlek har du inte vänt om till Gud riktigt, hur mycket du än ber, fastar, läser och böjer knä för Gud.

Det är enbart i en relation till Gud, en kärleksrelation, som dessa andliga övningar får sin rätta verkan och kraft. Således måste känslan komma från hjärtat först, sedan kommer allt annat att följa naturligt. Det är därför Herren säger i profeten Joels bok: *”vänd om till mig av hela ert hjärta”* (Joel 2:12).

Gud säger: *”vänd om till mig av hela ert hjärta, med fasta, gråt och klagan. Riv sönder era hjärtan, inte era kläder, och vänd om till HERREN, er Gud.”* (Joel 2:12-13).

Det är alltså hjärtats omvändelse som är nödvändig: hjärtat först och främst. Och det är från detta omvända hjärta, förkrossat av ånger inför Gud, som fasta och tårar av ånger får sin kraft.

Det är häpnadsväckande hur många som fastnat i medel för att nå Gud, såsom andakter, andliga övningar och discipliner, men glömmer målet som detta syftar till, nämligen Gud!

Till exempel finns det en sorts människa som är fast besluten att läsa en viss mängd psalmer, och han blir nedstämd när han misslyckas med att nå sitt mål men glad om han klarar det, oavsett om han har fått någon kontakt med Gud under läsningens lopp! Nej, detta är inte rätt sätt.

Psalmerna har en otrolig andlig kraft, de har välsignelser och verkan och djupt inflytande i sig själva, förutsatt att de kommer från ett hjärta som är i relation med Gud.

Utan denna relation och utan hjärtats känslor kommer din bön att kännetecknas av apati, förvirring och splittrade tankar. Och om du ber utan några känslor, utan entusiasm och tro, och utan att känna Guds närvaro, blir alltsammans bara en tom övning när inte hjärtats relation ger vikt och värde åt handlingen.

Någon kan till exempel fasta utan att ta med Gud i sin fasta.

Allt han är intresserad av är att genomföra en period av avhållsamhet och se efter hur länge han kan fortsätta med sin avhållsamhet från mat och sin askes. Kanske har han bestämt sig för att inte äta något sött eller något tillagat, eller så har han kanske begränsat sig till bröd, vatten och salt. Om han lyckas med det han bestämt sig för, då känner han sig nöjd med sig själv och tycker att han lyckats med sin fasta. Men när det gäller idén om fasta som ett sätt att komma närmare Gud har denna aldrig fallit honom in!

Det centrala är hjärtat, och genom hjärtat kan vi skilja mellan två typer: En kanske kan be ur psalmerna och driva ut demoner genom dem, medan en annan läser samma psalmer och det är som om han inte ber alls, eftersom han inte har någon relation med Gud i sitt hjärta. Självfallet har den senares böner knappt någon verkan alls.

En kanske kan fasta och få nåd och förlåtelse från Gud, som folket i Nineve. Men en annan kanske fastar utan att få

sådana välsignelser, eftersom han inte har släppt in Gud i sin fasta, liksom farisén.

Således är hjärtat den avgörande faktorn. Och vi vill att omvändelsen till Gud sker med hjärtat.

Omvändelsen till Gud betyder också en fast och bestående omvändelse. Det bör vara en omvändelse utan återfall, för några tänker sig att de vänt om till Gud men lever ändå obalanserade liv och vacklar från det ena till det andra. De kanske tillbringar en dag med Gud, fulla av entusiasm över honom, medan de nästa dag fångats av världens önskningar och begär. Det som sades i berättelsen om Arken, om korpen som Noa släppte ut efter syndafloden och som *"flög fram och tillbaka"* (1 Mos 8:7) kan mycket väl tillämpas på dessa människor.

Så låt inte din omvändelse till Gud bara gälla speciella tillfällen, eller under fastorna, eller för att följa vissa instruktioner från din andliga fader, eller för att du vill ha något särskilt, eftersom detta skulle bli en anpassningsomvändelse. Ty när den särskilda orsaken till din omvändelse till Gud har passerat, skulle du helt enkelt gå tillbaka till ditt tidigare syndiga liv och återigen leva skild från Gud!

Du kan lära dig något om omvändelse till Gud från helgonens berättelser.

Ta till exempel S:t Moses Al-Aswad. När han vände om till Gud gjorde han det av hela sitt hjärta, och han återvände

aldrig mer till sina tidigare synder. Faktum är att han fortsatte växa och växa i sitt andliga liv tills han blev en andlig vägledare och ett föredöme för många.

Andra exempel är Maria koptiskan, Pelagia och Augustinus, med flera, som alla vände om till Gud för att aldrig mer skiljas från honom. Dessutom fortsatte de alla att utvecklas kontinuerligt i det andliga, från ett liv i ånger till ett liv i helighet.

Att vända om till Gud innebär att vända om med ett helt nytt hjärta.

Om detta säger Gud själv: *”jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er”* (Hes 36:26). Och aposteln Paulus säger: *”låt er förvandlas genom sinnets förnyelse”* (Rom 12:2), vilket betyder att anta ett nytt tänkesätt och värdera saker efter nya måttstockar istället för den gamla. När aposteln Paulus började värdesätta vikten av att tänka på andliga saker, förlorade synden allt sitt inflytande över honom.

Låt omvändelsen till Gud ske med fasta och ödmjukhet, så som folket i Nineve vände om till honom.

De lyssnade till profeten Jonas varning att staden skulle bli ödelagd efter 40 dagar (Jon 3:4), men de tappade aldrig hoppet om Guds barmhärtighet utan vände om till honom i fasta och ödmjukhet. Så vad gjorde de?

”Folket i Nineve trodde Gud och lyste ut en fasta och

klädde sig i säcktyg, från den störste till den minste av dem. När budskapet nådde kungen i Nineve, reste han sig från sin tron och lade av sin mantel och klädde sig i säcktyg och satte sig i aska.” (Jon 3:5-6). Så alla klädde sig i säcktyg och ropade intensivt till Gud, och de vände om från sina onda gärningar. Och så vände sig Gud till dem.

I Joels bok kan vi se samma fasta och ödmjukhet när profeten sade: *”Pålys en helig fasta, lys ut en helig sammankomst. Samla folket, helga församlingen... Må brudgummen komma ut ur sin kammare och bruden ut ur sitt gemak. Må prästerna, HERRENS tjänare, gråta mellan förhuset och altaret”* (Joel 2:15-17).

Vi ser samma situation när profeten Daniel fastade och ödmjukade sig inför Herren. Han sade: *”jag vände då mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan och fastade i säck och aska. Jag bad till HERREN, min Gud, och bekände”* (Dan 9:3), och *”jag, Daniel, hade då gått och sörjt i tre veckors tid. Jag åt ingen god mat. Kött och vin kom inte i min mun, och jag smorde inte heller min kropp med olja förrän de tre veckorna hade gått”* (Dan 10:2-3).

Hos individen karakteriseras omvändelsen till Gud av iver, en noggrann och omsorgsfull inställning, och ett allvarligt tillvägagångssätt.

Den som vänder om till Gud gläds över sin omvändelse och är entusiastisk över denna försoning som upprättats mellan

dem. Han är också väldigt noggrann att inte hamna i något återfall eller bakslag som får honom att sjunka tillbaka till det som han tidigare var.

Han har tidigare upplevt problemen som kommer av att ta lätt på synden och tolerera den. Och han har lärt sig att om han är vårdslös med sina tankar blir de snart en känsla i hans hjärta, och sedan ett begär som blossar upp inuti honom. Det är så synden börjar få makt över honom och blir svår att komma undan.

På grund av detta börjar han granska varje tanke och känsla noggrant.

Han är lika noggrann med de till synes små synderna som med dem som är mer uppenbart felaktiga. Hans attityd är som den vi finner i Höga Visan, när det står: *”Fånga rävarna åt oss, de små rävarna, som fördärvar vingårdarna”* (Hög V 2:15). Och till synden själv, när den börjar ta form, säger han: *”Salig är den som griper dina späda barn och krossar dem mot klippan”* (Ps 137:9). Genom att göra detta är han trofast i det lilla.

Genom en sådan noggrann granskning kan du testa din trofasthet i omvändelsen till Gud. Ty om du tar lätt på synden och inte är strikt mot dig själv, är du inte ärlig i din omvändelse till Gud. Ditt hjärta är svagt inombords och blir lätt övervunnet.

Den sanna omvändelsen till Gud är en omvändelse i kraft. Det är en omvändelse där Gud ger dig en kraft som

du känner i alla delar av ditt andliga liv: en kraft till seger över synden, en kraft till andlig växt och mognad. Som det står i profeten Jesajas bok: *”han ger den trötte kraft och ökar den maktlöses styrka...de som hoppas på HERREN får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar i väg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta.”* (Jes 40:29-31).

Simson, den starke, förlorade sin kraft när han syndade eftersom Guds nåd lämnade honom. Men när han vände om till Gud, återvände även så hans styrka.

Be Herren om kraft att vända om, en kraft som förblir i dig när du vänder om till honom, kraften från hans helige Ande... en kraft som du känner i allt du sätter din hand till, så att du blir som den rättfärdige i den första Psalmen, *”Allt vad han gör lyckas väl”* (Ps 1:3).

Ta till exempel en person som varit mycket sjuk men som efter en blodtransfusion upplever att hans styrka och livskraft återvänder snabbt då det nya blodet kommer in i honom. På samma sätt kommer den ångerfulle när han vänder om till Gud att känna hur hans styrka och livskraft växer i honom, genom att den helige Ande fyller honom.

Så närhelst du känner dig svag, titta upp och säg till Herren helt ärligt: **”Varför känner jag mig så svag? Har din nåd lämnat mig för att jag har syndat?”** *”Behåll oss vid liv, och vi skall åkalla ditt namn. HERRE Gud Sebaot,*

upprätta oss, låt ditt ansikte lysa så att vi blir frälsta” (Ps 80:19). Vilken underbar Psalm detta är som Kyrkan sjunger till Gud, när den vänder sig till honom i ödmjukhet: ”Gud Sebaot, vänd åter, blicka ner från himlen, se till och vårda dig om denna vinstock! Skydda den vinstock som din högra hand har planterat” (Ps 80:15).

Kommer Gud att vända åter och se till denna vinstock?
Och vill Gud att vi vänder om till honom?

Gud vill att vi vänder om

Gud kallar på oss av kärlek, ”Vänd om till mig så skall jag vända om till er” (Mal 3:7). Dessa ord har ett stort känslomässigt djup:

1. Gud påminner oss om att vårt rätta och ursprungliga tillstånd är att vara med honom, och att synden är något yttre som kommer in i oss utifrån.

Det är som om han säger till oss: ”Att du är skild från mig är inte ditt rätta och ursprungliga tillstånd. Din rätta position är att vara fast rotad i mig, att bli kvar i mig, för jag är Vinstocken och ni är grenarna (Joh 15:5), och i naturen är grenarna alltid fästa vid vinstocken. Jag är huvudet och ni är kroppen, ni är lemmarna. (Ef 5:23). Så för er är det något naturligt att vara fast rotade i mig.

Så jag kallar er inte att komma bort till mig, utan att komma tillbaka till mig.

Kom tillbaka till den naturliga plats som varit din sedan begynnelsen. Kom tillbaka till den gudomliga form som var din den dag du blev till. Din avskildhet är en olyckshändelse, bara något temporärt. Det är inte rätt att du blir kvar i detta tillstånd. Livet i rättfärdighet och helighet är inte något nytt för dig, det är din ursprungliga natur där min relation med dig började och där du kommer att leva med mig i all evighet.”

2. Orden ”Vänd om till mig” är ett bevis på Guds trofasta kärlek:

Var vi mer än stoft och aska innan Gud kallade oss tillbaka till honom?! Det är Guds obeskrivliga kärlek, som påminner oss i hymnen ”O min älskade, kom tillbaka till mig” om att Gud vill att vår relation med honom skall vara nära och permanent. Ty han, vars namn är Immanuel som betyder ’Gud med oss’ (Matt 1:23), har sin glädje i människors barn. Det är han som säger till oss: *”jag skall komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är”* (Joh 14:3). Det är han som har skapat det himmelska Jerusalem: *”Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem”* (Upp 21:3).

3. Det är bra om du tar initiativet till att vända om till Gud:

Ty han är alltid den som börjar allt, och han är den som ber, och han är den som kallar oss till honom. Dessutom har

han sänt profeterna till oss just för detta, och instiftat biktens mysterium. Och han har lovat oss att om vi vänder om, så kommer han att glömma det förflutna helt och hållet och aldrig nämna det igen (Jer 31:34).

Vad betyder det då, när han säger: *"Vänd om till mig så skall jag vända om till er"*? Betyder det att vår omvändelse måste ske före hans, eller att det är en förutsättning för att han skall vända om? Nej, långt ifrån! Allt han menar är:

4. "Att jag vänder om till dig är garanterat. Men det viktiga är att du vänder om."

När du än kallar på mig, skall du finna att jag är med dig. Faktum är att jag står och knackar på dörren till ditt hjärta och hoppas att du skall öppna för mig (Upp 3:20). Svårigheten ligger på din sida. *"Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig."* Det är därför jag säger, *"så skall jag vända om till er"*, vilket betyder: om du öppnar den stängda dörren till ditt hjärta, då *"skall jag vända om till dig"*. Med detta menar Gud "jag skall komma in i era hjärtan som ni drev ut mig ifrån genom att syndigt förkasta mig."

"Kom tillbaka till mig, ty jag är med dig, även om du inte känner min närvaro."

S:t Augustinus hade verkligen rätt när han sade: *"Du, Herre, var med mig, men jag var inte med dig"*. Gud är med oss och hjälper oss även när vi är djupt nere i synden.

Han söker efter oss även om vi går vilse från hans fålla, och han kallar oss: ”Kom tillbaka till mig”.

Vad betyder det då att han skall vända om till oss om vi vänder om till honom?

Att han vänder om till oss betyder att vi kommer att känna att han är där med oss. Att Gud ”vänder om” betyder inte att han lämnat oss och sedan kommer tillbaka. Allt vi behöver är att återigen bli medvetna om att han är med oss. Om vi får tillbaka denna känsla, kommer vi känna att Gud har återvänt till oss.

Ibland tror vi att Gud har lämnat oss, medan det egentligen är **vi** som har lämnat honom. Detta påminner mig om en gång (1957) då jag blev så berörd när jag såg solen gå ner, och jag blev medveten om hur fel vi har som tror att solen **lämnar** oss för natten, så jag skrev i min dagbok: ”jag sade till mig själv vid solnedgången: det är inte solen som döljer sitt ansikte för jorden, utan snarare jorden som vänder sig bort ifrån solen”.

Ja, sanningen är att solen står fast! Det är jorden som roterar. Och det vi kallar ”solnedgång” är bara ett uttryck för jordens rotation runt solen.

Det är likadant i relationen mellan oss och Gud. Vi **känner** att han har försvunnit och lämnat oss, men det är bara för att **vi** har vänt honom ryggen och är inte längre vända mot honom.

Om vi vänder om till Gud så känner vi att han är med oss och vi känner hans ljus lysa över oss, eftersom Gud alltid är den samme, ”hos vilken ingen förändring sker och ingen växling mellan ljus och mörker” (Jak 1:17).

Så tänk tillbaka och se om någonting kan ha fört dig bort från Gud.

Fråga dig själv när under resans gång det var som du kom bort från honom? Vilken synd var det som skilde dig från honom och hans kärlek? Och du kan med säkerhet veta att det var från din sida som separationen uppkom. ”Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig...” (Upp 2:5).

Din känsla av att Gud är långt borta är en känsla av närheten som fanns mellan er inte längre finns, vilket beror på att din kärlek till honom har kallnat, eller på att din synd har fört dig bort ifrån honom.

5. Orden ”Vänd om till mig” har också en annan känsloladdad betydelse, nämligen: Gud vill att vi följer honom av allt vårt hjärta, all vår vilja och all vår kärlek, och det är därför han säger ”Vänd om till mig”.

Det är som om han säger: ”jag kan inte tvinga dig att älska mig, och jag skulle inte heller pressa dig att bygga en relation med mig. Saken beror på din fria vilja. Om du vill att jag skall komma tillbaka till dig, så kommer jag tillbaka. Och om du inte vill det, är du fri att följa din egen väg.”

Dock kan någon säga: ”jag vill, men jag är svag...”

I så fall räcker det med din vilja att vända om, Gud kommer att ordna resten för dig. Som en av helgonen uttrycker det, ”Dygden vill bara att du önskar det som hör till dygden, och inget mer...”

Genom hela historien är det alltid Gud som inlett relationen med människan.

Det var han som inledde relationen med vår förfader Noa genom att utvälja honom och rädda honom och avskilja honom från de onda och syndiga. Det var han som inledde relationen med vår förfader Abraham, som han också utvalde och avskilde från de onda och syndiga, och så vidare med Moses och hans folk. Det var Gud som inledde relationen med de tolv lärjungarna när han sade till dem: *”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt om er...”* (Joh 15:16).

Lita på Guds vilja att du vänder om till honom. Men samtidigt måste du komma ihåg att det är viktigt att du samarbetar med honom i vilja och handling. Du måste tro helt och fullt på att du behöver Gud i ditt liv, att du utan honom inte kan göra någonting alls (Joh 15:5). Du måste komma till insikt djupt i ditt inre hur underbart det är att leva tillsammans med Gud, och hur fantastiskt och vackert det är att leva det andliga livet, och komma tillbaka till Guds avbild, till den renhet och oskyldighet som Adam en gång hade.

Du måste minnas löftena du avgav inför Gud när du

döptes, när du lovade att kämpa mot satan och alla hans onda gärningar, alla hans synder och strategier.

Det var då du fick börja om på ett underbart sätt, när du blev född på nytt av Gud och blev iklädd Kristus (Gal 3:27). Det var då du lade av dig den gamla människan för att leva ett nytt liv (Rom 6:4-6) och då du blev renad från alla synder.

Men gradvis började du glömma bort dina löften och du glömde att du var ett Guds barn. Du övergav din renhet och gick bort ifrån Gud, och nu vill du komma tillbaka till honom.

Om du skall vända om till Gud, kom ihåg att du då tillhör honom.

Ty du tillhör inte dig själv, och du är inte fri att handla som du vill och behagar. Du tillhör Gud som har skapat dig och friköpt dig. Aposteln Paulus skriver: *"Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhärliga då Gud i er kropp!"* (1 Kor 6:9-21).

Satan har ryckt dig bort ifrån Gud. Men Gud, utav sin kärlek till dig, håller dig hårt, ty du tillhör honom, och han säger: *"Vänd om till mig"*.

"Vänd om till din renhet som du hade förut, när du var kvar i mig. Vänd om till din stillhet och frid, för du kommer inte finna någon utan mig."

Alla de som går långt bort ifrån Gud eller tar avstånd

från honom, de finner ingen frid i sig själva utan lever tröttsamma och problemfyllda liv. S:t Augustinus fick uppleva detta och sade till Herren: *”Våra hjärtan kommer alltid att vara ängsliga, tills de finner sin vila i dig”*.

Herren, som vill att vi vänder om, säger till oss när vi fångas av världens problem och bekymmer: *”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor så skall jag ge er vila”* (Matt 11:28).

Om du vänder om till Gud kommer alla dina problem att lösas. Du kommer att leva utan problem, för det enda verkliga problemet i livet är att vara skild från Gud. Alla andra problem kommer som resultat av detta. Så om du vänder om till Gud kommer du leva i frid: i frid med Gud, i frid med dig själv och med frid i ditt hjärta.

”Så säger Herren, HERREN: Om ni vänder om och är stilla skall ni bli frälsta. Genom stillhet och förtröstan blir ni starka” (Jes 30:15).

Så vänd om till Herren. Vänd om till ljuset, så att du inte vandrar i mörkret. Vänd om till Anden, så att du inte lever för materiella ting eller efter köttets begär. Vänd om till livet, för synden är döden.

På så sätt blir du ung på nytt som en örn (Ps 103:5). Du kommer känna dig styrkt i ditt andliga liv och vara full av entusiasm när du lever i vardagen. Ditt liv blir intressant och får en mening. Du får känna att Gud är inom dig och att han är med dig. Du får uppleva hans rike och upptäcka hur

underbart det är att leva nära honom. Du kommer att veta vad det betyder när det står: *”Att vara i Guds närhet är lycka för mig”* (Ps 73:28).

Gud vill att vi vänder om till honom. Han vill att vi skall bli räddade, och att vi älskar honom som han älskar oss. Det är därför han säger: *”vänd om till mig av hela ert hjärta”* (Joel 2:12). Och den Gudomliga Inspirationen skriver ner dessa vackra ord för oss: *”Skulle jag finna någon glädje i den ogudaktiges död? säger Herren, HERREN. Nej, jag vill att han vänder om från sin väg och får leva”* (Hes 18:23).

Gud vill att vi vänder om till honom så att vi får leva... eftersom synden är ett tillstånd av andlig död på jorden, och dess konsekvens är evig död.

Så Gud vill att vi vänder om för vårt eget bästa.

Dessutom finns där hans trofasta kärlek, för han finner ingen glädje i syndarens död. Syndarens död är utan tvekan något som bedrövar Herrens hjärta. När en syndare kommer tillbaka till honom, *”blir det glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig - inte över nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver”* (Luk 15:7).

Apostlarna gladdes och berättade de goda nyheterna om hedningarnas omvändelse för sina lärjungar (Apg 19:3).

Bibeln använder begreppet 'omvändelse' för hedningarna, därför att tron på Gud var människans ursprungstillstånd som alla folk levde i långt före det att hedningarna vände sig bort från denna tro och från Gud. Så när de började tro ansågs

det vara **omvändelse** till Gud (Apg 15:19).

En viktig sak som du måste förstå, min vän, är att Gud vill att du vänder om till honom mer än vad du vill det!

En syndare kanske inte bryr sig om sin egen frälsning, och kanske inte tänker på att vända om till Gud. Eller han kanske rent av gillar att synda och föredrar att fortsätta synda, och han kanske känner att en omvändelse till Gud skulle ta ifrån honom alla hans nöjen.

I allt detta, söker Gud ständigt att återföra sådana syndare till honom, på alla sätt.

Det finns många berättelser som visar hur Gud söker efter syndarna.

I kapitel 15 av vår lärare Lukas' Evangelium finns liknelserna om det förlorade fåret och det förlorade silvermyntet. Och Johannes' Evangelium berättar om hur Gud sökte få tillbaka den samaritiska kvinnan vid en tid när hon alls inte hade någon tanke på att hon skulle möta honom.

Det finns också sättet när Gud står vid dörren och knackar och ber själen öppna och släppa in honom. Men jag skulle nog komma bort från ämnet ifall jag skall berätta om alla dessa exempel... Det viktiga att lägga märke till är att alla profeternas uppdrag var fokuserade på detta mål, Guds längtan att vi vänder om till honom, och inte bara hans längtan utan också hans handling för att genomföra det.

Vid det här laget kanske vi frågar: ”Om vår omvändelse är något som behagar Gud, och Gud längtar efter det och strävar efter det och vi också vill det... hur gör vi då för att vända om till honom?” Undrar du: Hur vänder jag om till Gud?

Det mest effektiva sättet som hjälper dig att vända om till Gud är bön.

Bön är vägen tillbaka

Utgjut ditt hjärta inför Gud, och säg till honom: ”Herre, jag vill ha dig. Jag vill komma tillbaka till dig. Snälla rädda mig från mitt tillstånd, och ta mig tillbaka till dig igen.

Utan dig är jag ingenting. När jag förlorade dig, förlorade jag mitt liv. Jag förlorade min glädje och fröjd. Mitt liv blev meningslöst och ointressant. Jag vill komma tillbaka till dig, Herre, men ”mina förföljare är för starka för mig”, de ”kommer att fröjdas när jag faller” (Ps 13). ”Många säger om mig: *Det finns ingen frälsning för honom hos Gud*” (Ps 3).

Jag förlorade min kraft när jag gick bort ifrån dig. Ge mig lite av din kraft. Snälla ge mig din gudomliga hjälp att komma tillbaka till dig.

Kasta dig ner inför Herren, och brottas med honom, och säg till honom: ”**jag reser mig inte härifrån förrän jag har fått din speciella välsignelse och känner att du tagit mig**

tillbaka och räknar mig bland dina barn. Jag vill inte bara att du förlåter mina synder, jag vill att du tar bort all kärlek till synden från mitt hjärta, en gång för alla. Jag kan inte komma tillbaka till dig, om där finns kärlek till synden kvar i mitt hjärta. Men vad skall jag göra? Skall jag vänta tills syndabegäret har försvunnit från mitt hjärta, och sen återvända till dig? Men det är ju bara genom dig som jag kan bli räddad från det!

Så jag kommer till dig med min synd, precis som jag är. Du är den ende som kan ta bort den från mig.

Om det hade stått i min makt att få bort kärleken till synden, skulle jag ha återvänt till dig för länge sen. Så rädda mig från den, så att du kan leda mig fram i ditt segertåg.

Ta allt syndabegär som finns i mitt hjärta, och ta bort all den makt som synden kan ha över min vilja. *”Rena mig med isop, så att jag blir ren, två mig så att jag blir vitare än snö”* (Ps 51).

Liksom du har visat mig att jag skall vända om, Herre, ge mig kraft så jag härdar ut.”

Tro mig, min vän, den vars böner är verksamma är den vars ånger är uppriktig.

S:t Isak hade rätt när han sade: *”Den som tror att det finns något annat sätt att vända om förutom bön är vilseledd av demonerna.”* Det är alltså genom bön som du får kraft

att vända om till Gud. Så **tvunga** dig själv att be, hellre än att sysselsätta dig med annan andlig aktivitet. Brottas med Gud i dina böner, kämpa med honom och prata med honom, även om du fortfarande är i det tillstånd av synd från vilket du vill bli räddad.

Var bestämd i dina böner, så att du får kraften från Gud att vända om till honom.

Vissa tror att de **ger** när de ber... ger ord, tid och känslor till Gud. Men djupast sett är bön ett **mottagande** där du känner att du från Gud får andlig lycka, välsignelse, kraft, hjälp och helighet i livet. Bara det faktum att du fått **kontakt** med honom under din bönestund är tillräckligt för att åstadkomma detta.

Gud är redo att lyssna till din bön och att ge, men problemet är detta: **många ber utan att vänta tills de fått ta emot något...!**

Till exempel, någon kanske säger några ord i bön men blir sedan snabbt uttråkad eller trött på att be, och så lämnar han det utan att ha fått någonting...! Gud ser på en sådan människa och undrar hur han kunde lägga av så snabbt utan att ens vänta tills han fick ett löfte eller lite trygghet.

Så håll fast vid Gud och säg till honom: ”jag lämnar dig inte... jag släpper dig inte, förrän jag känner att du har accepterat mig och tagit mig tillbaka in i din kärlek.”

Bön kräver tålmod. Det kräver en kamp med Gud, där

du måste bevisa att du menar allvar det du ber om. Du måste visa att du menar allvar med din omvändelsebön och din begäran om hjälp att komma tillbaka till honom, så att du när Gud svarar på din bön och ger dig kraft förvaltar den väl och inte slösar bort den.

Prata med Gud på ett personligt sätt i dina böner, och fråga honom: ”När inte de svaga ditt himmelrike, Herre? Här är jag, se hur svag jag är och hur inkapabel jag är att nå dit med min mänskliga kraft! Så håll min hand, och lämna mig inte i min svaghet. Befria mig och rena mig, liksom du har befriat och renat andra. Sade du inte: ”*Bed och ni skall få*”? (Matt 7:7). Så jag kommer här och ber, och sade du inte: ”...*Min Fader skall ge er vad ni än ber om i Mitt namn...?*”. Så jag kommer här och lägger fram min bön.

Herre, jag skall hålla fast vid alla dina löften, och be dig om dem. Jag skall åtminstone hålla fast vid dina ord. ”*jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag skall ta bort stenhjärtat ur er kropp och ge er ett hjärta av kött. Jag skall låta min Ande komma in i er och göra så att ni vandrar efter mina stadgar och håller mina lagar*” (Hes 36: 26-27).

Käre Herre, var är dessa löften när det gäller mig?

Så jag står här och håller fast vid altarets horn. Jag är inte en av dem som ber ett par minuter och sedan försvinner. Jag skall ta tid på mig och vänta här på dig, Herre. Jag skall inte släppa min bön förrän jag kan lämna den med

en känsla av att jag har fått din nåd utgjuten över mig för min omvändelse, förrän du har tagit mig tillbaka till dig.

Hur som helst, käre Herre, snälla förlåt mig min djärvhet, för jag är bara ett av dina vilsegångna barn. Snälla behandla mig som en ung son som inte vet någonting, medan du är en barmhärtig Far som vet att ge goda gåvor till sina barn. (Matt 7:11).”

Fortsätt gå på med Gud som du skulle göra med en av dina nära och kära, ihärdigt, ödmjukt, uthålligt, med tårar och genom att tala till honom, på alla sätt du kan, tills du får ta emot.

Du kan vara säker på att du genom en sådan kamp skall få tröst och entusiasm av dina böner eller under dina böner, och att du skall få känna att din separation från Gud är över en gång för alla. Du skall också få känna att du inte bara har upprepat en massa tomma ord förgäves, som hedningarna, utan att du har utgjutit hela din själ inför Gud, som Hanna, Samuels mor.

Hanna bad väldigt intensivt, och grät väldigt bittert, och avlade stora löften, och lämnade inte templet förrän hon hade fått ta emot ett löfte att Herren skulle ge henne vad hennes hjärta begärde (1 Sam 1:10,17).

Låt det bli likadant för dig. Lämna inte dina böner förrän du har byggt en ny relation med Gud och kommit tillbaka till honom.

Efter en sådan bön som denna vore det högst osannolikt att du skulle lämna din bön och gå bort och synda mot Gud! Du skulle med all säkerhet skämmas för dina böner och för att ha talat om för Gud att du skulle aldrig lämna honom.

Det är så bön lär oss omvändelse och leder människan tillbaka till Gud och hans kärlek.

Men kanske du säger: ”jag känner inte för att be alls.”

Då är mitt råd till dig, att du ber precis som du är och säger till Gud: ”Förlåt mig, käre Herre, om jag ber utan entusiasm, men jag ber utifrån den tomhet som finns i mitt hjärta. Det är du som ger mig entusiasm och värme. Det är du som ingjuter din himmelska eld i mitt hjärta. Ta emot mina böner så som de är, med alla deras fel. Saker och ting föds inte fulländade, för fulländning kommer bara från dig.

Jag ber, fastän det sker utan ande! Men jag tror att du kommer att ge mig av din Ande. Jag skulle ta fel om jag sade till dig, Herre, att jag med min mänskliga kraft och viljestyrka skulle kunna förändras till en andlig människa. Det finns ingen möjlighet att jag skulle kunna det, för det är bara genom din kraft, din välsignelse och nåd och genom din helige Ande som jag kan bli lik den bild som du vill att jag skall spegla. Det är bara genom din vägledning, när du håller min hand och leder mig steg för steg som du skulle leda ett litet barn som just lär sig gå, som det kan hända.”

Det är så jag vill att du skall be och ta emot från Herren.
Lyssna medan du ber, ty Guds röst talar i ditt hjärta.

Som David sade i sin psalm: *”jag vill höra vad Gud, HERREN, talar. Han talar frid till sitt folk och sina fromma, må de inte vända åter till dårskap.”* (Ps 85).

David började psalmen med en begäran, men sedan när han känt Guds gensvar avslutade han psalmen med tacksägelse. Han sade: *”HERRE, straffa mig inte i din vrede, tukta mig inte i din förtörnelse.”* Och i slutet av psalmen sade han: *”Vik bort ifrån mig, alla ni ogärningsmän, ty HERREN har hört min högljudda gråt. HERREN har hört mitt rop om nåd, HERREN har tagit emot min bön”* (Ps 6).

Det är den sortens bön som visar att du känner hur barriären som fanns mellan dig och Gud har försvunnit. Du känner det som om änglarna klättrar på stegen upp till himmelen med dina böner och tar med sig ner till dig vad du bett om (1 Mos 28:12).

Du känner det som om Guds hand sträcker sig ut för att torka bort alla tårar ur dina ögon, och som om profeten Davids bön i hans underbara psalm blir verklighet inom dig. *”Min bön kommer inför ditt ansikte”* (Ps 119:170). Du känner det som om en av de tjugofyra prästerna har tagit din bön och lagt den i ett gyllene rökelsekar och låtit den stiga som renande rökelse upp till Guds tron (Upp 5:8).

Du känner det som om en av seraferna har tagit ett glödande kol från altaret och rört vid dina läppar med det, och sagt till dig: ”Din missgärning har tagits ifrån dig och din synd är försonad” (Jes 6:6,7).

Sannerligen säger jag dig, genom sådana böner kan du komma tillbaka till Gud. Så låt oss ropa högt till honom och säga: *"Upprätta oss igen, du vår frälsnings Gud"* (Ps 85:5) och *"HERRE, upprätta oss igen, såsom du återför bäckarna i Sydlandet"*. *"Då fylldes vår mun med skratt och vår tunga med jubel"*, och då skall vi säga: *"HERREN har gjort stora ting med oss, och vi är glada"* (Ps 126:2-4).

Motgång som en orsak att vända om till Gud

Problemen som drabbar oss är inte alla av samma sort.

Det finns problem som drabbar oss likt ett kors som vi måste bära för Guds skull, för att få vår krona, som det var för apostlarna och trons hjältar (Heb 11:36-37).

Andra svårigheter finns där för att pröva vår tro, eller lära oss att be (Jak 5:13), eller för att vi skall få möjlighet att vara föredömen i tålmod, som det blev för Job (Job 5:11). Det finns andra motgångar som kommer för att göra någon uppmärksam på sin svaghet och lära honom att vara ödmjuk, som det blev för aposteln Paulus (2 Kor 12:7). Och vidare finns det problem som kommer över oss för att våra synder har skilt oss från Guds nåd. Det är den sistnämnda jag vill berätta mer om nu.

Dessa motgångar som kommer för att vi dragit oss undan

från Guds välsignelse försvinner inte genom mänsklig visdom, eller genom mänsklig kraft. Det finns bara ett sätt att lösa dem, och det är genom att följa Guds ord till oss:

+ ”Vänd om till mig så skall jag vända om till er” (Mal 3:7).

Om någon vänder om till Gud med böner och fasta och ödmjucar sig, och om han vänder om till honom i uppriktig ånger, då kommer han återigen att bli medveten om Gud i sitt liv. Guds nåd kommer tillbaka till honom som förut, och kommer inte längre att undanhållas från honom. Och som en följd av detta kommer också personens problem att försvinna, eftersom de faktorer som hade orsakat det är borta.

I Domarboken finns många exempel som illustrerar det här tydligt.

Bibeln säger: ”*Och Israels barn gjorde det som var ont i HERRENS ögon och tjänade baalerna. De övergav HERREN, sina fäders Gud... och följde andra gudar, gudarna hos de folk som bodde omkring dem. Dem tillbad de och väckte därmed HERRENS vrede. Så övergav de HERREN och tjänade Baal och astarterna. Då upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han gav dem i händerna på rövare, som plundrade dem. Han sålde dem till deras fiender runt omkring, och de kunde inte längre stå emot sina fiender*” (Dom 2:11-14).
Israeliterna kunde inte stå emot, eftersom Herrens hand inte längre var med dem.

När Herrens hand var med dem hade Röda havet delats

för dem och dränkt farao och hans armé. Klipporna hade öppnat sig för att ge dem vatten, och de hade slagit Og, kung i Basan (Jos 12:4) och Sichon, kung av amoreerna (Jos 13:21) och alla hednafolk i landet.

Men den här gången hade de överlämnats i sina fienders händer och kunde inte stå emot dem. Och Herrens ord stod framför dem: *”Vänd om till mig så skall jag vända om till er”*. När de ropade till Gud, hörde han deras gråt och räddade dem.

Hur väldig är inte Herrens kärlek, även då hans välsignelse har varit undanhållen! Ty Bibeln säger att *”han kom tillbaka och frälste dem ur deras fienders hand... Ty när de jämrade sig över sina förtryckare och plågare, förbarmade sig HERREN”* (Dom 2:18).

Så när du står i alla dina problem, säg inte: ”Vad skall jag göra med mina fiender som har triumferat över mig?” Utan fråga dig själv: ”Är Guds heliga hand med mig eller inte? Har jag lämnat Gud, och har hans välsignelse som var med mig förut lämnat mig?” Och lyssna till Guds ord, *”Vänd om till mig så skall jag vända om till er”*, och kom sedan snabbt tillbaka till Herren, så skall du känna hur Guds hjälp kommer tillbaka till dig liksom till Jeremia och gör dig *”till en befäst stad, till en järnpelare och en kopparmur”*, och *”De skall strida mot dig, men inte bli dig övermäktiga. Jag är med dig, säger HERREN, för att rädda dig”* (Jer 1:18-19).

Berättelsen upprepar sig i Domarboken. Folket syndade

och gjorde det som var ont och dyrkade Baal, och Herren sålde dem i Kusan-Risatajims hand, kungen i Aram-Naharajim (Dom 3:8). Då ropade de till Herren, och han reste upp en befriare för dem vid namn Othniel, och han räddade dem. Herrens Ande var över Othniel, och Herren överlämnade Kusan i hans händer. ”*Sedan hade landet ro i fyrtio år*” (Dom 3:9-11).

Närhelst de mötte motgång och fara, vände de om till Gud och han kom tillbaka och räddade dem. Sedan gick de tillbaka till sina synder och sin avgudadyrkan, och så kom deras problem tillbaka. Detta fick dem att ropa till Herren, och han kom tillbaka till dem och räddade dem.

Om vi går vidare i historien hör vi om fångenskapen i Babylon och Ashur. Detta inträffade också för att israeliterna hade gjort det som var fel och dyrkat avgudar. Vi läser i Bibeln hur Guds barn grät vid Babels floder, och hängde sina harpor i pilträden (Ps 137). Men under hela deras fångenskap ekade orden ”*Vänd om till mig så skall jag vända om till er*” i deras öron. Under deras fångenskap kom heliga män till dem, som profeten Daniel och de tre männen i den brinnande ugnen och profeten Hesekiel, och andra troende män som Nehemja, Esra och Serubbabel visade dem prov på helig iver. Sedan vände sig Herren från sin brinnande vrede och återupprättade sitt fångna folk.

Men hur kom Gud tillbaka till dem?

Han kom tillbaka på grund av Nehemjas och Esras tårar.

När Nehemja hörde att Jerusalems murar var nedbrutna och dess portar nedbrända, flammade hans hjärta av vrede och han sade: *”jag satte mig ner, och jag grät. Jag sörjde i flera dagar och fastade och bad... jag sade: ”O, HERRE... jag... bekänner de synder som vi, Israels barn, har begått mot dig. Också jag och min faders hus har syndat. Vi har syndat mycket mot dig... O, Herre, låt ditt öra lyssna till din tjänares bön...”* (Neh 1:3-11).

Och Herren kom tillbaka. Han lät Nehemja bli välsignad inför Persiens kung, och Nehemja fick möjlighet att åter bygga upp Jerusalems murar.

Sedan har vi Esra, som grät för sitt folks synder och rev sönder sina kläder.

Vid tiden för frambärandet av aftonoffret steg Esra upp från sin bedrövelse och föll på knä med sönderriven livrock och kåpa. Han räckte ut sina händer till Gud och sade: *”Min Gud, jag skäms och blygs för att upplyfta mitt ansikte till dig, min Gud, för våra missgärningar har växt oss över huvudet, och vår skuld är så stor att den når upp till himlen... Efter allt det som har drabbat oss genom våra onda gärningar och genom den stora skuld vi har dragit på oss har du, vår Gud, ändå skonat oss mer än vi förtjänade och gett oss en räddning som denna... Skulle vi då på nytt bryta mot dina bud och genom giftermål förena oss med folk som bedriver sådana avskyvärda ting? HERRE... du är rättfärdig, eftersom vi denna dag finns kvar som en räddad kvarleva”* (Esra 9:3-15).

Esra fastade, och hans folk fastade med honom (Esra 8:21). Och han grät, och han fick folket att gråta bittert med honom (Esra 10:1). Och Herren hörde och återvände till sitt folk.

Genom sin fasta och sina böner och tårar kunde Esra föra sitt folk tillbaka till Gud, och Gud kom tillbaka till dem. I de tidigare nämnda berättelserna hade hela folkets syndighet väckt Guds vrede så att han drog undan sin välsignelse från dem, men en enda människas böner och gråt var nog för att få Gud att komma tillbaka till sitt folk.

I andra fall kan det ha varit en enda människas synd som orsakat hela problemet, som när Akan, son till Karmi, syndade (Jos 7), och som när profeten Jona flydde från Gud (Jona 1).

Så vänd om till Gud, inte bara för din egen skull, utan även för dina närmastes skull. **Närhelst ett bekymmer drabbar dig och dem, tänk efter hur du kan vända om till Gud.** Se inte på dem omkring dig som ställer till med bekymmer för dig, utan se på dig själv, och på din relation till Gud, och på din omvändelse till honom. Och våga tro att inte ens dina bittraste eller mäktigaste fiender kan hålla stånd när ett rent öga med tårar blickar upp till Gud, eller när ett rent hjärta talar med Gud, eller när oskyldiga händer sträcks upp mot Gud.

Våra relationer med andra människor är bara ytliga och sekundära relationer.

Det absolut viktigaste är vår relation till Gud. Vad gäller våra relationer till andra människor, är dessa bara en konsekvens av vår relation till Gud... de förändras när vår relation med Gud förändras.

När sabeerna rövade bort den rättfärdige Jobs boskap och åsnor och kaldeerna rövade bort hans kameler (Job 1:14-17), började han inte beklaga sig eller anklaga Gud för att han hade förlorat dem, han sade bara: "*HERREN gav och HERREN tog*" (Job 1:21). Vänd om till Gud och han kommer att ge dig allt tillbaka.

Om du vänder om till Gud, kommer ondska och ogudaktighet inte ha någon makt över dig.

Det är inte bara dina fiender som gläds över ditt fall som kommer att förlora sin makt över dig, utan inte ens demonerna kommer att kunna besegra dig. De kan svärma omkring dig likt bin runt en honungskaka, men de kommer att dö lika snabbt som en brinnande törnbuske (Ps 118). Som profeten David säger: "*Stor nöd har de vållat mig alltifrån min ungdom, ändå blev de mig inte för starka*" (Ps 129).

Ingen synd och inget begär kommer att kunna besegra dig, för Herren är med dig. Han kommer att ge dig kraft och hjälp och leda dig i sitt segertåg i Kristus (2 Kor 2:14). Men om hans himmelska nåd lämnar dig, då kan den minsta tanke besegra dig och försvaga ditt motstånd. Då skall du få höra Herrens röst eka i ditt öra: "*Vänd om till mig så skall jag vända om till er.*" Så upplyft ditt hjärta till Gud och

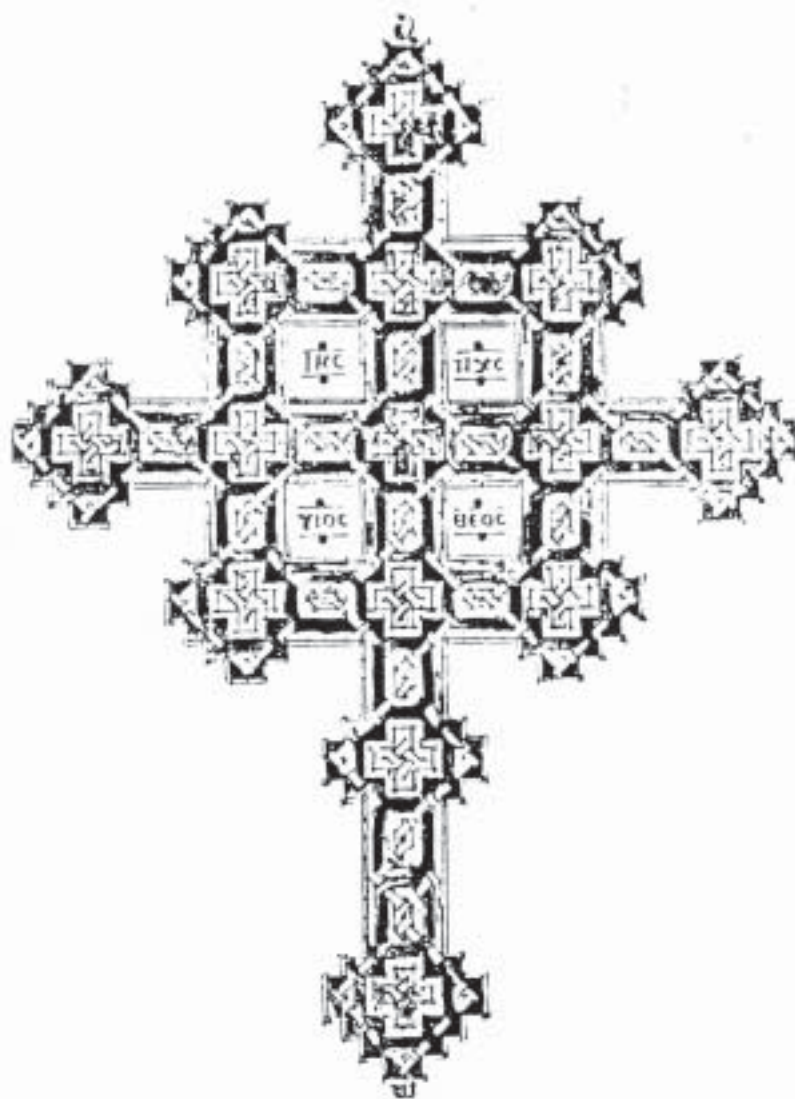
återvänd till honom, så att din kraft kommer tillbaka.

Vad betyder orden *”så skall jag vända om till er”*?

Det betyder: ”Jag skall vända mig till dig med all min kraft och hjälp, och jag skall vända mig till dig med all min kärlek, och vi skall bli som vi var förut.” *”Ty jag skall förlåta deras missgärningar och deras synder skall jag inte mer komma ihåg”* (Jer 31:34). Kort sagt betyder *”så skall jag återvända till er”* att *”vi skall bli försonade”*.

Låt oss nu gå vidare och tala om försoningen och hur man får frid med Gud.

Kapitel 3

Försoning med Gud

*”Vi är alltså sändebud för Kristus.
Det är Gud som förmanar genom oss.
Vi ber å Kristi vägnar:
låt försona er med Gud.”*
(2 Kor 5:20)

Synd är att opponera sig mot Gud

Det är fel att ställa sig på motståndarsidan mot Gud.

En syndare är någon som opponerar sig mot Gud, som trotsar honom och bryter hans budord. Han överger Guds vilja för att utföra sina egna önskemål, han gör sig oberoende av Gud och tar avstånd från Gud. Han älskar synden mer än vad han älskar Gud, hur mycket han än med sin tunga hävdar att han älskar honom!

Syndaren flyr från Gud. Han gillar inte att tala med honom. Och om han står och ber, då stämmer Herrens ord *”Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig”* (Mark 7:6) in på honom. På så sätt ber han sina böner utan kärlek, utan känsla och utan ande, förmodligen bara för att utföra en plikt eller bli nöjd med sig själv. Syndaren talar inte så mycket om Gud och känner inte någon kärleksfull närhet till honom. Syndaren tycker att Gud känns främmande, eftersom synden har skapat en barriär som skiljer honom från Gud.

Synden utvecklas från denna grad av opposition mot Gud till den grad att man faktiskt strider mot honom. Aposteln Jakob sade med tanke på detta att *”vänskap med världen är fiendskap mot Gud”* (Jak 4:4). Och evangelisten Johannes säger: *”Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom”* (1 Joh 2:15).

Eftersom synden är en sorts klyfta mellan människan och Gud, börjar vi våra mässor med försoningsbönen. Innan vi drar upp altarförhänget för att be de heligas mässa, så ber vi frids- och försoningsbönen, eftersom vi först av allt måste försona folket med Gud innan vi kan börja be och förrätta de gudomliga mysterierna.

Således säger vi till Gud Sonen i den Gregorianska mässan: *”Du medlade mellan oss och Fadern, och du bröt ner barriären som skiljde oss och utplånade den urgamla fiendskapen mellan oss. Du försonade dem som lever på jorden med dem i himmelen.”*

Den värsta sidan av synden är att den är riktad mot Gud själv. Profeten David var väl förtrogen med detta faktum, och därför sade han till Herren i sin botpsalm: *”Det är mot dig jag har syndat och gjort det som är ont i dina ögon”* (Ps 51).

David hade på ett mycket tydligt sätt kränkt hettiten Uria och hans hustru Batseba, liksom han också hade kränkt sig själv genom att fördärva sin kyskhet, sin renhet och sin odödlighet.

Ändå var det inte detta som var hans huvudsakliga bekymmer när han sade till Herren: *"Det är mot dig jag har syndat"*. David kunde nämligen se att hans synd i grunden var emot Gud, mot hans budord, och mot hans kärlek, och endast därefter var den emot andra också.

Den rättfärdige Josef insåg också att synden först och främst är en förbrytelse mot Gud, när han under episoden med Potifars hustru sade: *"Hur skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?"* Han sade inte, "och synda mot Potifar, eller mot Potifars hustru", han sade helt enkelt *"och synda mot Gud"* (1 Mos 39:9). Detta beror på att synden är olydnad mot Gud och opposition mot honom. Det visar en brist på kärlek till Gud och att han blivit utestängd från människans hjärta. Det är ett uppror mot Gud och förakt för hans budord.

Det var på grund av alla dessa orsaker som Adam blev rädd efter sitt fall och gömde sig från Guds blick, eftersom han visste att han väckt Guds vrede genom att synda.

Det är ett beklagligt faktum att vi närhelst vi syndar bedrövar Guds helige Ande (Ef 4:30). **Syndens första konsekvens är att den bedrövar Gud, den andra är att den fördärvar människan.** För att sona den förstas följder bar man fram brännoffer (3 Mos 1), och för att sona den andras följder bar man fram syndoffer (3 Mos 4).

Herren Jesus kom för att tjäna som en försoningshandling för båda dessa offer: för att blidka den vredgades Faderns

hjärta som ett brännoffer, och för att rädda det dödsdömda människosläktet som ett syndoffer för hans synd.

Det som förmodligen kan plåga en människas hjärta mest är inte bara insikten att han har syndat mot Gud, utan snarare att han har skapat en klyfta mellan sig själv och Gud och att Gud inte längre har behag till honom.

Brännoffret bars i Gamla testamentet fram för att blidka Gud, för att beveka hans vredgade hjärta. På detta sätt gjordes de första offren under Mose lag. Detta nämns i Tredje Moseboks första kapitel. Det står att när brännoffret skulle utföras måste det föras fram *"till uppenbarelsetältets ingång för att han skall räknas som välbehaglig inför HERRENS ansikte"* (3 Mos 1:3). Tre gånger i samma kapitel kallas det ett *"eldsoffer till en ljuvlig doft för HERREN"* (3 Mos 1:9, 13, 17). Dess syfte var en enda sak, att behaga Gud och gottgöra hans rättvisa. Dess syfte var inte att rädda människan, för detta var avsikten med syndoffret. Därför åt ingen av det som man gjorde med syndoffren. Det förtärdes helt och hållet av elden tills det blev till aska (3 Mos 5:8, 13). Elden symboliserade gudomlig rättvisa.

Det är som om den människa som bär fram brännoffret säger till Herren medan han offerar det: **"Det som är viktigt för mig nu är inte att jag blir frälst, utan att du blir nöjd.**

Vad är jag mer än stoft och aska?! Jag är den som är minst värdig att bära fram offer å mina egna vägnar. Om jag

blir frälst eller ej är inte det väsentliga för mig, utan det viktigaste av allt är, Herre, att ditt hjärta godkänner mig. Sedan får du göra vadhelst du önskar med mig. Jag har syndat mot dig, och jag vill försonas med dig. När jag är försonad med dig kommer min bön om förlåtelse, och jag vet att du kommer att förlåta utan att jag behöver fråga.”

Vad du bör känna är den sortens känsla som en son har när han bara vill att hans far skall vara nöjd med honom. Det är inte den känslan som en slav har när han bara vill bli räddad från straff.

Har du denna iver att behaga din himmelske Fader och försonas med honom? Strävar du efter att överbrygga klyftan mellan dig själv och Gud? Eller gör du som Adam, som flydde och gömde sig för Gud?! Säger du som den rättfärdige Job: *”Det finns ingen som kan döma mellan oss och lägga sin hand på oss båda”* (Job 9:33)? Känner du att synden har fört dig långt bort från Gud och skapat en klyfta mellan er?

Det finns något mer jag måste tala om för dig, nämligen:

Synd är otrohet mot Gud

Generellt sett är synd otrohet mot Gud och ett svek mot honom. Syndaren är otrogen mot vår kärleksfulle och barmhärtige Gud, som älskat oss *"in i det sista"* (Joh 13:1) och överhopat oss med sina goda gåvor.

Eftersom Gud ser oss som hans barn och har blivit en fader för oss, så sviker vi honom som far när vi syndar mot honom. När vi syndar är vi också otrogna de löften som vi avgav inför Gud vid vårt dop, som vi avgett vid de tillfällen då han har räddat oss och som vi har avgett närhelst vi tagit nattvarden.

Vi är otrogna mot Gud, eftersom vi – hans barn och utvalda – går samman med hans fiender demonerna och förnekar honom för att hellre tillfredsställa våra egna begär.

Så Gud ber oss vara trogna och säger till var och en av

oss: ”*Var trogen intill döden*” (Upp 2:10). Men vi sviker denna trohet genom att synda. Våra hjärtan är inte rotade i Guds kärlek, utan skakas av varje nyck och varje önskemål. De har inte den där grundfasta och trogna kärleken.

Om vi syndar mot Gud gör vi egentligen något värre än vad hans fiender gör, för deras attacker är bara vanlig fientlighet mot honom. Deras fiendskap innehåller inte det stråk av svek som finns i våra synder genom vår ställning som Guds barn, uppkallade efter hans namn. Hur kan vi angripa honom så här och gå samman med hans fiender? Hur kan vi sälja våra själar som han köpt med sitt blod, och hur kan vi utestänga hans helige Ande ur våra hjärtan? Är inte allt detta den djupaste illojalitet?

Kanske de som inte har känt Gud sedan tidigare har en ursäkt. Men de som har känt honom och levt med honom och upplevt honom, de som fått del av hans heliga mysterier och sedan gått och vänt ryggen mot honom, hur kan man låta bli att se dem som förrädare mot hans förtroende och kärlek?!

Gud själv kallade detta svek mot honom för trolöshet, när han sade: ”*de har handlat mycket trolöst mot mig, både Israels hus och Juda hus, säger HERREN*” (Jer 5:11).

Stölden som begicks av Akan, son till Karmi, ansågs vara trolöshet mot Herren (Jos 7:1). Och äktenskap med främmande kvinnor sågs som otrohet (Esra 10:2).

Bibeln säger att kung Saul dog ”*därför att han hade varit trolös mot HERREN. Han hade inte hållit HERRENS ord, och*

han hade även rådfrågat en spåkvinna för att få svar” (1 Krön 10:13).

Prästernas och leviternas försumlighet i gudstjänsten i Herrens hus sågs som trolöshet, vilket fick den gode kungen Hiskia att säga: *”Ty våra fäder var trolösa och gjorde vad ont var i HERRENS, vår Guds, ögon och övergav honom. De vände sitt ansikte bort ifrån HERRENS boning... och släckte lamporna, och de tände ingen rökelse och offrade inga brännoffer” (2 Krön 29:6-7).*

Om nu synd är att opponera sig mot Gud och vara trolös mot honom, så måste det ske en försoning med honom.

Hjärtat måste vända om till honom och bekänna sitt svek. Det måste känna ånger och ödmjuka sig inför honom, så att det kan bli förlåtet och en ny relation ur ett trofast hjärta kan börja.

Målet är att försoningen skall bli bestående och utan återvändo. För om du blir försonad med någon och betar dig som hans vän, men sedan kommer tillbaka dagen därpå och irriterar honom och förolämpar honom, så är inte detta en ärlig försoning. Försoning är att kärleken kommer tillbaka, en sann och varaktig kärlek.

Syndens historia slutar med försoning med Gud. **Men det fantastiska är att det är Gud, han som vi har förkastat, som strävar efter denna försoning på alla upptänkliga sätt och vis.**

Gud är försonad med oss

Vad har varit målet för alla profeter och apostlar som Gud sändt till världen, om inte att sluta fred mellan Gud och människan? Se på aposteln Paulus, som säger: *”Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmanar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud”* (2 Kor 5:20).

Det är alltså Herren Jesus som skickar dessa ambassadörer till oss och ber att vi låter försona oss med honom. Vilken underbar kärlek detta är!

Det kan vara ganska svårt om du vill gå till en människa för att försonas. Du undrar om han kommer att acceptera dina försoningstrevanden eller inte. Men här är det Gud som vill ha försoning, och som ber om det, och som skickar sändebud just för detta ändamål och verkar för det med sin nåd och sin helige Ande. Och han säger till mänskligheten, *”Kom, låt oss gå till rätta med varandra”* (Jes 1:18).

Och inte bara detta, utan Gud söker också försonas med dem som är olydiga och hårdnackade, för han fortsätter: ***”Hela dagen har jag räckt ut mina händer mot ett olydigt och trotsigt folk”*** (Rom 10:21).

Föreställ dig hur Gud räcker ut sina händer hela dagen lång för att vinna dessa envisa människors vänskap. ”Hela dagen” betyder att han gör det med allt sitt tålamod och med hoppfull förväntan. Han tröttnar inte på att söka försoning med syndare. Det är han som ser ditt hjärta och säger: *”Detta är min viloplats till evig tid. Här skall jag bo och hit längtar jag”* (Ps 132:14).

Det är han som säger till din själ, som är så dyrbar för honom: *”Hör, dotter, se och lyssna! Glöm ditt folk och ditt faders hus! Låt konungen ha sin glädje i din skönhet.”* (Ps 45:11-12).

Det var faktiskt Herrens försoning med människan som var orsaken till den gudomliga inkarnationen.

S:t Jakob Al-Sarugi sade om detta att *”Det fanns en klyfta mellan människan och Gud, och eftersom mänskligheten inte kunde återupprätta freden och försonas med Gud, kom Gud ner till människan för att försonas med henne.”*

Människans försoning med Gud är också frälsningens mål.

Priset för denna försoning var vår Herre Jesu blod. Om detta säger aposteln: *”Ty Gud beslöt att låta hela fullheten*

bo i honom och genom honom försona allt med sig, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors - frid genom honom både på jorden och i himlen” (Kol 1:19-20).

Se hur dyr din försoning var, och hur dyrbar din själ är för Gud. Ty vi *”blev försonade med Gud genom hans Sons död” (Rom 5:10). ”Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser” (2 Kor 5:19).*

Och vilken sida tog Kristus i denna försoning? Aposteln säger: *”Ty han är vår frid, han som gjorde de två till ett och rev ner skiljemuren... fiendskapen... genom korset, sedan han där hade dödat fiendskapen” (Ef 2:14-16).*

Kristus försonade oss med Fadern genom att göra slut på fiendskapen och ta bort muren som skilde oss från honom.

Men vi syndar fortfarande och behöver försonas med Gud varje dag. Det är därför det finns en ”försoningens tjänst”, vilket är apostlarnas och prästernas uppgift.

Aposteln Paulus säger med tanke på detta att Gud *”gett oss försoningens tjänst” och ”anförtrott åt oss försoningens ord”. ”Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud.” (2 Kor 5:18,19-20).*

Allt pastoralt arbete som präster, predikanter och lärare utför är denna *”försoningens tjänst”,* för att återupprätta frid mellan Gud och människan, och till stor del är detta också de heliga mysteriernas verk.

Gud vill försonas med dig på alla sätt och vis. Han säger till dig: ”Den här brytningen mellan oss har pågått alldeles för länge, låt oss nu upprätta en ny relation. Hur mycket du än flyr bort från mig, även om du flyttar till ett främmande land eller gömmer dig bakom träden eller avlägsnar ditt hjärta långt från mig, kommer jag ändå att skicka sändebud och profeter för att försonas med dig. Jag skall skicka mina tjänare, och jag skall sända min välsignelse till dig. Jag skall ordna med andliga vägar och förbereda tillfällena.”

Och vad mer kommer Gud göra?

Gud är också beredd att sända svårigheter, antingen till oss eller till dem vi älskar, om det behövs, för att vi skall bli försonade med honom. Kanske någon inte vill komma till Gud av kärlek, men han kommer efter att ha fått ett slag av en eller annan typ, som Josefs bröder som leddes till försoning genom motgång (1 Mos 44).

Herren säger: ”*Ropa till mig på nödens dag, så skall jag rädda dig, och du skall ära mig*” (Ps 50:15). När motgångar trycker ner dig och du finner att det bara är Guds ömma och kärleksfulla hjärta som visar dig godhet, kommer du att låta dig försonas med honom när du kommer ihåg hans kärlek.

Varje motgång viskar i ditt öra: Låt dig försonas med Gud.

Kom också ihåg att Gud försonar dig med honom för din egen skull. Och han försonar dig med honom för att

återupprätta dig, befria dig, rena dig och göra dig helig. Hans kärlek till dig är så stor att han inte kommer att överge dig ifall du går vilse, eller om godhetens fiende satan är över dig och jagar dig.

Gud är rädd att du skall gå förlorad om du går alltför långt bort ifrån honom, och att du förändrar dina principer och normer och blir som de andra människorna i världen – världsliga, materialistiska och upptagna med fysiska ting. Det är därför han söker försoning med dig för att rädda din själ. Det vore väldigt synd om du gick miste om denna möjlighet att försonas med Gud.

Det finns stora fördelar som du kan vinna i denna försoning.

När du sluter fred med Gud finner du förlåtelse och räddning. Herren kommer att tvätta dig så att du blir vitare än snö (Ps 51). Han kommer att utplåna dina synder och inte påminna dig om dina föregående synder (Jer 31:34). Genom försoningen kommer du också att vinna inre frid och bli försonad med din egen själ också. Det kommer inte längre att finnas en inre strid inom dig.

Genom försoningen kommer du tillbaka till Guds fälla, du kommer inte längre att känna dig som en främling för hans hus och hans rike. Faktum är att du kommer att bli en av de som bor i Herrens hus (Ef 2:19). Och genom försoningen kommer du att få evigt liv, ty Herren säger:

”Vad hjälper det en människa att hon vinner hela

världen men förlorar sin själ?” (Mark 8:36)

Om du ibland lägger ner mycket möda på att göra upp med andra människor som du bara har en tillfällig jordisk relation med, då borde du rimligen vara ännu ivrigare att försonas med Gud som du kan ha en evig relation med som aldrig tar slut! Så se då till att du förstår hur viktig Gud är för dig, och hur viktigt det är att du försonas med honom.

Se bara hur stor möda Herren har lagt ner på försoningen med människan, som egentligen bara är stoft och jord. **Men känner människan, denna hög av stoft och aska, detsamma när det gäller att försonas med sin Skapare?!** Jag är rädd att det som Herren sade till Jerusalem och hennes folk gäller oss också: *”Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte”* (Matt 23:37).

Herren står vid dörren, men vi öppnar den inte för honom. Så hur kan försoning gå till? Vad är det som hindrar vissa människor från att gensvara, och vilken är lösningen?

Hur försoning går till

Det första villkoret, utan vilket det inte kan bli någon försoning, är:

1. Att du har en uppriktig önskan om att försonas med Gud.

Syftet med alla nådemedel och all andlig påverkan och alla andra saker som vi får del av genom våra andliga vägledare, det är att ingjuta denna tanke i ditt hjärta så att du ärligt säger: ”Herre, jag vill försonas med dig.” Om din önskan är ärlig och kommer från djupet av ditt hjärta, då kommer du utan tvekan att finna vägen till kontakt med Gud. Gud själv kommer att förena dig med sig själv.

2. Genom att ha denna önskan har du alltså påbörjat processen, om du nu är uppriktig med din önskan.

Det finns vissa människor som kanske säger att de vill komma tillbaka till Herren, men de har tusentals röster i sina hjärtan som ropar ”jag vill synda”. Deras önskan om

försoning med Herren kommer bara från läpparna, den finns inte i hjärtat. Någon kanske säger ”jag vill bli försonad...”, men djupt inombords vill han det inte egentligen, eftersom han genom att bli försonad med Gud skulle gå miste om många saker som han älskar. Det skulle få honom att gå in genom den trånga porten, vilket han egentligen inte vill.

Kanske den egentliga orsaken bakom allt detta är en älsklingssynd i hans hjärta, eller en vana som styr honom, eller en inrotad egenskap hos honom, eller en obändig vilja.

Kanske det som hindrar dig från att försonas med Gud är att du befinner dig i samma tillstånd som vår lärare, aposteln Paulus, beskriver i sitt brev till romarna: **”Viljan finns hos mig, men att göra det goda förmår jag inte”** (Rom 7:18). *”Ja, det goda som jag vill gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag. Men om jag gör det jag inte vill, då är det inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig”* (Rom 7:19-20).

Så om detta är ditt bekymmer, min vän, då är mitt råd till dig:

3. Kämpa hårt för att följa Gud, så att han kan förvandla ditt hjärta.

Säg till honom: ”Herre, rädda mig från mitt hjärta och från min synd och från mina naturliga böjelser. Och låt inte något av detta bli ett hinder på min väg till försoning med dig. Du har förvandlat många människors hjärtan, och deras tillstånd var antagligen värre än mitt. Jag önskar att jag kunde

få vara en av dem vars hjärta du förvandlat. Herre, du förvandlade Moses Al-Aswads hjärta, och Augustinus och Maria koptiskan, och Arianus och ännu fler... Vore det så svårt för dig att förändra min situation?

Se min situation som komplicerad, men för din gränslösa makt blir den inte svår att lösa.

Herre, jag klarar inte av att förvandla mitt hjärta och göra det fridfullt, vilket är det första jag behöver för att bli försonad med dig.

Det är bara **du** som kan reparera mitt hjärta och fylla det med de heliga känslor som anstår denna försoning.

Gud, om du säger, ”*Min son, ge mig ditt hjärta*” (Ords 23:26), ta det som det är...

Rena det med din isop och det kommer att bli rent. Tvätta det och det kommer att bli vitare än snö (Ps 51). Jag ber dig inte bara att du skall reparera mitt hjärta, utan skapa i mig ett rent hjärta (Ps 51) och ge mig en ny ande (Hes 36:26). **Om det inte finns någon kärlek till dig i mitt hjärta, var då god och ge mig denna kärlek.**

Klandra mig inte för min brist på kärlek, utan fyll bara mitt hjärta med din kärlek genom den helige Ande så som din apostel sagt (Rom 5:5).

Se mig som ett litet barn som vill ha något men inte vet hur man skall få det, som önskar sig något men inte kan uppnå det, och ”*gör mina steg fasta*” (Ps 119), för jag snubblar så ofta.

Om jag inte är uppriktig nog när det gäller min själs frälsning, så räcker det att du, Herre, är uppriktig när det gäller att frälsa min själ.

Om min viljekraft inte är stark nog för att frälsa min själ, så är din nåd sannerligen stark nog att frälsa den.

Om jag inte riktigt än vill leva med dig på grund av bristerna i min karaktär, då är det nog att du vill att jag skall leva med dig. Och din vilja kan göra allt som behövs.

Om du, Herre, utlämnar mig åt min egen vilja och svaghet, då går jag förlorad. Se mig som en svårt sjuk som inte är stark nog att bota sig själv eller ta sig till läkaren. Och säg ett ord så att din tjänare blir botad (Matt 8:8).”

Be en sådan bön till Herren ur ditt hjärta, och ifall dina ansträngningar inte är starka nog kan din bön kompensera för deras brister. Ty *”Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön”* (Jak 5:16).

I din försoning med Gud skall du inte lita för mycket till ditt eget förstånd eller din mänskliga kraft. *”Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd”* (Ord 3:5). Det är bara att hämta kraft från Gud till stöd i din svaghet.

Vad Gud vill ha av dig är ditt hjärta och din vilja och din tro.

Med "vilja" menas inte någon enorm kraftansträngning eller beslutsamhet, utan snarare en **önskan** att få vara nära Gud. En människa kan nämligen vara svag, men Gud ger henne ändå kraft till att verka. Gud själv kan faktiskt verka **genom** henne, och samarbeta **med** henne. Som aposteln Paulus uttrycker det: *"Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske"* (Fil 2:13).

Gud vill ha din önskan om försoning, för han tvingar aldrig någon att försonas med honom.

Om du kan erbjuda honom denna önskan, då kommer han att samverka med dig. Jag säger inte att han kommer att göra det helt ensam, annars kunde detta leda till att man inte anstränger sig. Dessutom kommer din iver att samverka med honom att visa hur uppriktig din önskan om försoning med honom är.

Hittills har vi alltså sagt att du måste ha en uppriktig önskan om försoning, och att du när du är uppriktig i din önskan bör omsätta den i handling genom att i bön be om hjälp att övervinna de hinder som du kan träffa på. Men vad mer behöver du göra?

4. Undvik i framtiden allt som kan väcka Guds vrede, så att du inte råkar ut för ett återfall i din försoning och hamnar i det tillstånd du var i innan. Om du är försonad med Gud, vänd då inte tillbaka och börja samarbeta med hans fiender. Försök istället undvika alla potentiella områden av

synd, för det är ofta så att hjärtat längtar efter Gud, men sedan kallnar dess kärlek under påverkan från något slags motstånd. Människor är lättpåverkade, och man kan se hur lätt den mänskliga naturen går från en ytterlighet till en annan om den ännu inte är fast och fullt grundad i Gud.

Se också till att du förstår att försoning med Gud inte bara betyder att allt du behöver göra är att uttala orden ”jag har syndat”. Det har funnits många människor som sagt detta utan att ha haft nytta av det, på grund av att deras ord inte varit uppriktiga.

Försoning med Gud innebär att leva ett liv som utmärker sig genom att det behagar Gud. Det innebär ett produktivt levnadssätt där individen praktiskt strävar efter att behaga Gud och vinna hans kärlek. Det räcker inte att bara begränsa sig till ett negativt förhållningssätt, såsom att **inte** hamna i någon ny form av fiendskap eller motstånd mot Gud. **Det måste finnas en positiv inriktning där försoningen omvandlas till kärlek.**

5. Därför vill jag nu råda dig att leva inom sfären för Guds påverkan.

Tillbringa din tid med Gud, och sysselsätt dina tankar med honom. Låt inte din relation med Gud bara gälla den dag i veckan som vi kallar ”Herrens dag”, utan låt den gälla hela veckan. Låt den bli en relation som varar livet ut.

Tro inte att försoning med Gud bara betyder att man endast gör det som är rättfärdigt. Det är naturligtvis väldigt

bra om du kan leva i dygd, men kom alltid ihåg:

Det är inte dygd som är målet, utan målet är Gud själv.

Dygd, i betydelsen att göra gott, är bara ett medel med vilket du kan uttrycka din närhet till Gud, men ditt egentliga mål är att uppnå denna närhet med Gud i ständig kärlek.

Om du lever ett liv av dygd och rättfärdighet, låt dig då inte frestas att tänka högre om dig själv eller förvänta dig att andra skall se dig som något speciellt. Låt dig snarare genom denna fromhet bli desto mer fäst vid Gud, så att ditt hjärta blir värdigt att bli kvar i hans boningar. Var alltid vaksam och försiktig!

Lämna inte Guds sfär för din egen personligas skull, eller ens för dygdens skull.

Låt ditt intresse koncentreras och all din ansträngning fokuseras på Gud och hans kärlek. Håll alltid ditt hjärta brinnande och bevara alltid livaktigheten i din relation med Gud.

Ett misstag som många människor begår är att de utövar många olika dygder och gör gott utan ha någon medvetenhet om Gud i sitt liv eller sina känslor. Men när det gäller dig, säg till Gud: ”Jag vill känna din närvaro, Herre, och jag vill att du låter mig lära känna dig. Jag vill vara ensam med dig och öppna mitt hjärta för dig. Jag vill älska dig mer än någon annan och mer än något annat. Jag är beredd att lämna allt

för din skull, och jag räknar det som värdelöst i jämförelse med att finna frid hos dig och finna min existens i dig (Fil 3:8).

Detta är den innerlighet som föds ur försoningen och förvandlas till kärlek.

Håll i denna entusiasm fast vid alla andliga nådemedel som upptänder dina känslor gentemot Gud och stärker din relation med honom.

6. Läs om omvändelsens helgon, som försonades med Gud och älskade honom.

Och fundera rent allmänt över helgonens liv, hur Gud fyllde deras hjärtan, och hur ivriga de blev att behaga honom. Deras berättelser kommer att tända en kärlek till Gud inom dig och uppväcka en kärlek till godheten som ligger dold i ditt hjärta. Det finns nämligen djupt inom var och en av oss, hur mycket han än faller i synd, en längtan efter godhet. Detta beror på att Gud skapade människan till sin avbild, till att vara honom lik, och ondskan är något yttre som tränger sig in i människan.

Närhelst en människa gör något ont hör hon en röst inom sig som protesterar mot det, och det kommer en tid då hon inte längre kan tysta ner rösten.

När hon då läser helgonens biografier eller ser ett exempel på sann dygd, blir hon gärna berörd i sitt hjärta inifrån och känner sin underlägsenhet. Hennes ögon tåras och hon

erkänner att andlig fullkomlighet verkligen är det högsta av alla ting, oavsett om hon själv söker det och utvecklas mot det eller inte.

7. När du försonas med Gud, känn då ingen ånger över världens nöjen som du har lämnat för hans skull. Dessa är nämligen satans krigslistor.

Bli inte som Lots hustru, som såg tillbaka när hon höll på att lämna Sodom (1 Mos 19:26). Istället borde du vara glad att du har blivit räddad från ett sådant förflutet. Syndaren förlorar all känsla av eget värde i egna och andras ögon.

Om satan får fresta oss att synda nu kommer han att fördöma oss med det på domedagen inför Gud och alla människor, och han kommer att räkna oss till sina anhängare för att vi lät oss ledas av honom. Och han kommer att se sig som ägare till de av våra lemmar och organ som har gett vika för honom. Men vi kan fortfarande ha hopp om seger på grund av vad vår Herre sade om honom: *"denna världens furste kommer. Mot mig förmår han ingenting"* (Joh 14:30).

8. Om du är försonad med Gud, se till att leva vidare i din försoning. Ägna mycket tankar åt hoppet om det eviga livet och Guds rike.

Låt dina tankar sträcka sig långt och inte uppehålla sig endast vid de få dagar som vi lever här på jorden, med alla deras band till materiella ting och till kroppen. Om du har arbetat för Herren och burit ett kors i din försoning med honom, säg då till dig själv: *"jag hävdar att den här tidens*

lidanden väger lätt i jämförelse med den härlighet som kommer att uppenbaras och bli vår” (Rom 8:18).

De som lever i en god relation med Gud ”riktar inte blicken mot det synliga utan mot det osynliga. Ty det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt” (2 Kor 4:18).

9. Var på din vakt mot nya tankar som kan störa din andliga balans.

Detta kan vara sådant som säger till dig ”Vad är det för fel med att göra detta?”, eller som tonar ner syndernas hemskhet eller kallar dem vid andra namn eller försöker rättfärdiga dem så att de blir ursäktliga. I sådant ljus verkar inte synden längre vara fel, den andliga känslan försvinner och människan känner inte att hon väcker Guds vrede med det hon gör. Hon tänker sig säkert att Gud är arg på henne helt utan anledning!

En människa som är i detta tillstånd finner därför ingen orsak och ser ingen anledning att be om försoning, eftersom hon inte känner att hon gjort något fel! Ett av försoningens uppenbara och nödvändiga villkor är dock att individen känner sorg över sina synder. Så blir det bara om hon håller fast vid de sunda och riktiga andliga värderingar som helgonen har gett oss genom sina exempel och sina ord och liv.

10. Var snabb att gensvara på Guds röst i ditt hjärta.

Om du hör att Guds röst inom dig kallar dig till honom, då skall du inte ignorera den eller vara trög med ditt gensvar,

så att inte ditt hjärta förhärdar sig och du förlorar hans andliga påverkan. Som aposteln sade: *"I dag, om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan"* (Heb 3:15).

11. En av de grundläggande villkoren för försoning är att du måste sätta Gud framför dig själv.

Det farligaste som kan hindra försoning är att du sätter det **du** vill framför det som **Gud** vill, och att ditt **ego** blir en avgud som du tillber och dyrkar. För så länge du söker tillfredsställa dig själv i allting kommer du inte kunna försonas med Gud. Vi gör väl i att minnas vad vår Herre Jesus sade: *"Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig"* (Mark 8:34). Till och med i Herrens bön som han lärde oss förlade han våra personliga önskemål till slutet, medan det som särskilt gäller Gud är i början.

Att förneka dig själv på jorden är att vinna dig själv i himmelen.

Det var därför Herren sade till oss: *"Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det"* (Matt 16:25). Och han sade också: *"Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det"* (Matt 10:39).

Så vad har **du** mist för Herrens skull?

Hur långt har du gått för hans skull?

Om du verkligen vill försonas med Gud, kom då ihåg

denna princip och bevara den i ditt hjärta.

Först Gud, sedan andra, och sist av allt dig själv.

Låt dig försonas med Gud och försona dig med andra, och du får då frid med dig själv, och himmel och jord blir som ett med dig.

12. När du är försonad med Gud, var då beredd att känna hur ditt liv förändras.

Fortsätt inte leva på samma sätt, med samma karaktär och beteende och tankar, utan låt din försoning med Gud förändra ditt liv till det bättre. Och den personlighet som satan förut behärskade, den kommer att bli en karaktär med kraft nog att strida mot demoner och ödmjukhet nog att stå inför Gud. Och den kommer att uppvisa en ande av kärlek, tjänande och tolerans i sina möten med andra.

Må Herren vara med dig.

VÄND OM TILL GUD

I Faderns, Sonens
och den helige Andes namn,
en Gud. Amen.

Det farligaste med synden är att den innebär separation från Gud, att bli skild från honom i sitt hjärta och i sin kärlek, i sin vilja och i sin verksamhet. Den innebär att bli skild från honom på jorden och i himlen.

Hur uppkom denna klyfta mellan Gud och människan? Vad innebär det att vända om till Gud? Hur gör man för att komma tillbaka? Hur central är bönen när man vänder om till Gud? Vilken roll spelar motgångar, och vad innebär det att gå bort från Guds nåd? Hur viktigt är det med försoning med Gud, och hur går det till?

Denna bok kommer att ta upp och besvara alla dessa frågor.

Påve Shenouda III